ஜூலை 2026

இரண்டாம் பதிப்பு

(Issue 2 of 2)

மாதம் இருமுறை
வெளியாகும்
சட்டத் தீர்ப்பு தொகுப்பு

LIS MEME

(A Tamil Legal Digest)

சட்டம்
எளிமையாக
புரியட்டும்!

உயர்நீதிமன்றம் & உச்சநீதிமன்றத்தின்

15 முக்கிய தீர்ப்புகள்

எளிய தமிழில்
சட்ட விளக்கம்

சட்டக் கருத்துகளை
நினைவில் நிறுத்தும்
MEME-கள்

இலவச
டிஜிட்டல்
வெளியீடு

உயர்நீதிமன்றம் & உச்சநீதிமன்றத்தின்
கேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தீர்ப்புகள்

“ சட்டம் எளிமையாக புரியட்டும்;
MEME மூலம் மனதில் நிலைத்திருக்கட்டும்! ”

LIS MEME

சட்டம் எளிமையானது!

அன்பான வாசகர்களுக்கு,

"LIS MEME" — சட்டத்தை எளிமையாக, சுவாரஸ்யமாக, அனைவரிடமும் கொண்டு செல்லும் தமிழ் சட்டத் தொகுப்பு. மாதம் இருமுறை (முதல் பதிப்பு & இரண்டாம் பதிப்பு) வெளியாகும் இத்தொகுப்பில், சென்னை உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் இந்திய உச்சநீதிமன்றம் வழங்கிய புதிய, முக்கியமான 15 தீர்ப்புகள் இடம்பெறும்.

ஒவ்வொரு தீர்ப்பும் —

✦ சட்டக் கேள்வி — வழக்கின் மையப் பிரச்சனை தெளிவான தலைப்பாக

✦ வழக்கு விவரம் — யார், என்ன கூறினார்கள், நீதிமன்றம் என்ன கண்டறிந்தது

✦ முன்னோடி தீர்ப்புகள் — நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டிய முக்கியமான வழக்குகள்

✦ சட்டக் கோட்பாடு — இறுதி முடிவும் அதன் தாக்கமும்

✦ LIS MEME — சட்டக் கருத்தை உணர வைக்கும் நகைச்சுவை மீம்

— என்ற கட்டமைப்பில், தமிழில் எளிய விளக்கமாக வழங்கப்படும்.

இளம் வழக்கறிஞர்கள், மூத்த வழக்கறிஞர்கள், சட்ட மாணவர்கள், சாமானிய மக்கள் — அனைவருக்குமான இந்தத் தொகுப்பு, ஆன்லைனில் இலவசமாக, Facebook (Budding Lawyers), Instagram (@sattaudhavi) மற்றும் www.sattaudhavi.com வழியாக கிடைக்கும்.

"சட்டம் தெரிந்தால் வாழ்க்கை எளிதாகும்; MEME பார்த்தால் சட்டம் மறக்காது!"

பதிப்பாசிரியர் உரை

அன்பான வாசகர்களுக்கு,

முதல் பதிப்பிற்கு நீங்கள் அளித்த வரவேற்பும், பகிர்வுகளும், கருத்துகளும் — இந்த இரண்டாம் பதிப்பை இன்னும் உற்சாகத்துடன் தொகுக்க வைத்தன. உங்கள் ஒவ்வொரு பகிர்வும் சட்ட விழிப்புணர்வை இன்னொருவரிடம் கொண்டு சேர்க்கிறது; அதற்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

இந்தப் பதிப்பின் சிறப்பு — ஒரே தொகுப்பில் இரண்டு முழு அமர்வு (Full Bench) தீர்ப்புகள். முத்திரைச் சட்டத்தில் "family" என்ற சொல்லின் வரம்பை வரையறுத்த தீர்ப்பு, மற்றும் ஆயுள் கைதிகளின் முன்கூட்டிய விடுதலையில் ஆளுநரின் அதிகார வரம்பை தெளிவுபடுத்திய அரசியல் சட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்ப்பு — இரண்டுமே நடைமுறையில் அடிக்கடி பயன்படும் முன்னுதாரணங்கள்.

மேலும், நம் நீதிமன்றங்களில் தினமும் சந்திக்கும் பாகப்பிரிவு வழக்குகள் தொடர்பான முக்கிய தீர்ப்புகள், காலவரையறை (limitation) குறித்த கடுமையான எச்சரிக்கைகளை உணர்த்தும் தீர்ப்புகள், சான்று நகல்கள் மற்றும் பதிவு ஆவணங்களின் சாட்சிய மதிப்பை விளக்கும் தீர்ப்புகள் என — நடைமுறைக்கு நேரடியாக உதவும் தீர்ப்புகள் இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக இளம் வழக்கறிஞர்கள், இவற்றை தங்கள் வழக்குகளில் சட்ட ஆதாரமாக பயன்படுத்தலாம்.

உங்கள் கருத்துகளையும் திருத்தங்களையும் எப்போதும் வரவேற்கிறேன். அடுத்த பதிப்பில் மீண்டும் சந்திப்போம்!

அன்புடன்,

Adv. V. Satheeskumar, B.E., B.L.,

(satheesO7kumar@gmail.com)

Budding Lawyers | LIS MEME

LIS MEME

(A Tamil Legal Digest)

ஜூலை 2026 — தீர்ப்பு தொகுப்பு அட்டவணை

உயர்நீதிமன்றம் & உச்சநீதிமன்றம் — தேர்ந்தெடுத்த 15 தீர்ப்புகள்

வ. எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
1	"Settlement deed" பாட்டி/ தாத்தாவிற்கு கொடுக்கப்பட்டால் அது "family settlement" ஆகக் கருதப்பட்டு குறைந்த முத்திரை கட்டணம் பெறலாமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.P.Nos.24173 of 2019 & 3480 of 2021	1
2	சந்தேகத்திற்கிடமான உயில்களை அடிப்படையாக கொண்டு இணை உரிமையுடைய மகளின் பங்கு உரிமையை மறுக்க முடியுமா — "விலக்கு" (Ouster) நிரூபிக்கப்படாத நிலையில்?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S.Nos.623 of 2018 & 318 of 2019	5
3	Probate வழங்கப்பட்ட பிறகு — பல ஆண்டுகள் கழித்து, தாமதமாக தாக்கல் செய்யப்பட்ட மனுவின் மூலம் அதை ரத்து செய்ய முடியுமா? மேலும், probate வழக்கில் தத்தெடுத்த உறவு மற்றும் சொத்து உரிமை விவாதிக்கலாமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	OSA.No.61 of 2023	10

வ. எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
4	சொத்தின் சுவாதீன மீட்பு வழக்கில், வழக்கில் ஏற்கனவே அனுபவம் கோரப்பட்டிருப்ப-தால் — கட்டிடத்தை அகற்றி ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற செயலுறுத்து கட்டளை சேர்த்த திருத்த மனு காலவரம்புக்கு புறம்பானதா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	CRP No.1435 of 2023	13
5	PMLA சட்டத்தின் கீழ் மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யும் காலவரம்பை மீறி தாமதமாக தாக்கல் செய்யப்பட்டால் — (120 நாட்களுக்கு மேல் தாமதத்தை) நீதிமன்றம் மன்னிக்க முடியுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	CMP No.25851 of 2025 in CMA SR No.162197 of 2025	17
6	45 ஆண்டுகள் பழைய விற்பனைப் பத்திரத்தை ரத்து செய்ய கோரி தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கு — காலவரையறை (limitation) அடிப்படையில் வழக்குரையை உடனே நிராகரிக்க முடியுமா? அல்லது "knowledge" (அறிவு) பற்றிய விவாதம் விசாரணையில் தான் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	CRP No.324 of 2024	22
7	ஒப்பந்தத்தின் கீழ் பெரிய அளவு முன்பணம் செலுத்தப்பட்டு,	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்		26

வ. எண்	சட்டக்கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
	ஒப்பந்தம் உண்மையானது என நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தாலும் — “தயாராகவும் முனைப்புடனும் இருந்தார்” என்பதை நிரூபிக்க-வில்லை என்று கூறி ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்தும் நிவாரண-த்தை மறுக்கலாமா?		AS No.548 of 2018	
8	ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றும் தீர்ப்பு வந்த பிறகு, கூடுதல் தொகை செலுத்த வேண்டும் என்ற புதிய ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் — பின்னர் அந்த தொகையை சில மாதங்கள் தாமதமாக செலுத்திய காரணத்தால், Section 28 Specific Relief Act கீழ் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய முடியுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	CRP Nos.3546, 3548, 3549, 3553 & batch	31
9	தமிழ்நாடு வீட்டு வசதி வாரியத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட வீட்டிற்கு முழு உரிமை பத்திரம் கிடைக்கும் முன்பே செய்யப்-பட்ட விற்பனை ஒப்பந்தம் — சட்டப்படி அமல்படுத்தக்-கூடியதா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S.No.1091 of 2004	36
10	மூல ஆவணங்கள் இல்லாமல், பதிவுத்துறை அலுவலகத்திலி-ருந்து பெறப்பட்ட சான்று	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	S.A.No.1286 of 2019	41

வ. எண்	சட்டக்கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
	நகல்களின் அடிப்படையில் சொத்து உரிமையை நிரூபிக்க முடியுமா?			
11	பதிவு செய்யப்பட்ட விடுதலை பத்திரத்தை ரத்து செய்யாமல், நேரடியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா? மேலும், மோசடி மற்றும் தவறான விளக்கத்தின் அடிப்படையில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்தை செல்லாததாகக் கூற என்ன மாதிரியான குறிப்பிட்ட உரைகள் மனுவில் இருக்க வேண்டும்?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S.Nos.708 & 817 of 2010 and A.S.No.579 of 2022	46
12	ஆயுள் கைதிகளின் முன்கூட்டிய விடுதலை தொடர்பாக அமைச்ச-ரவை பரிந்துரையை ஆளுநர் நிராகரிக்க முடியுமா? அல்லது அமைச்சரவை ஆலோசனைக்கு கட்டுப்பட்டவரா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.P.Nos.31478 of 2024 etc. batch	52
13	இறந்த நபரின் பெயரில் வருமான வரித்துறை நோட்டீஸ் மற்றும் மதிப்பீட்டு ஆணை பிறப்பிக்க முடியுமா? பின்னர் சட்ட வாரிசுகளை சேர்த்து அந்த நடவடிக்கையை காப்பாற்ற முடியுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.A.No.529 of 2026	57

வ. எண்	சட்டக்கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
14	1956-க்கு முன்பு தந்தையிட-மிருந்து மகனுக்கு வந்த சொத்து, மகனின் தனிச்-சொத்தா? அல்லது பூர்வீக கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தா? மேலும், குடும்பத் தலைவர் மற்ற கூட்டுரிமையா-ளர்களின் சம்மதமின்றி முழுச் சொத்-தையும் ஒரே மகனுக்கு தானமாக வழங்க முடியுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	S.A. No.16 of 2014	62
15	தந்தையின் கடனுக்காக நீதிமன்ற ஏலத்தில் விற்கப்பட்ட கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தில், மகன்கள் பின்னர் நேரடியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா? மேலும், நீதிமன்ற ஏல விற்பனையை ரத்து செய்யாமல், "எங்களுக்கு இன்னும் பங்கு உள்ளது" என்று கூற முடியுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	S.A.Nos.713 & 714 of 2000	68

#1#

"Settlement deed" பாட்டி/தாத்தாவிற்கு கொடுக்கப்பட்டால் — அது "family settlement" ஆகக் கருதப்பட்டு குறைந்த முத்திரை கட்டணம் பெறலாமா?

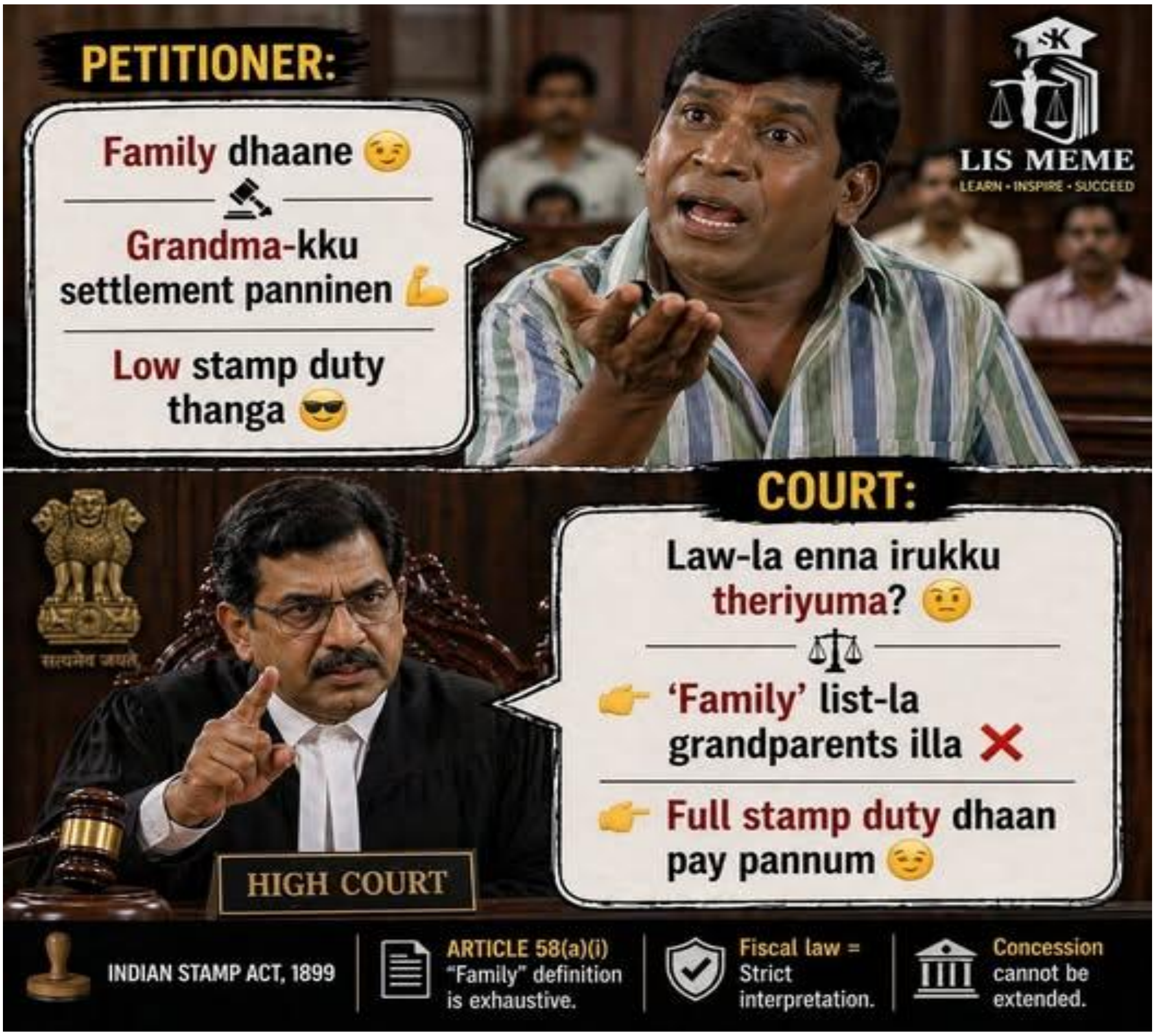

இந்த தீர்ப்பு, இந்திய முத்திரைச் சட்டம், 1899 இன் Article 58(a)(i) கீழ் "family" என்ற சொல்லின் வரம்பு என்ன என்பதையும், குறிப்பாக பேரன்/பேத்தி மற்றும் பாட்டி/தாத்தா இடையிலான settlement-களும் குடும்பத்தினருக்குள் செய்யப்பட்டதாக கருதப்படுமா என்ற முக்கியமான சட்டக் கேள்வியை ஆழமாக ஆய்வு செய்கிறது. இந்த கேள்வி வெறும் வரையறை பிரச்சினை மட்டுமல்ல; குறைந்த முத்திரை கட்டணம் போன்ற சலுகைகள் எவ்வளவு பரவலாக

வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் தீர்மானிக்கும் ஒரு முக்கியமான வருவாய் சட்டப் பிரச்சினையாகும்.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர்கள் தங்க-ளுடைய சொத்தை settlement deed மூலம் பாட்டி/தாத்தாவிற்கு மாற்-றியபோது, Article 58(a)(i) கீழ் குடும்பத்தினருக்குள் செய்யப்பட்ட settlement என்பதால் குறைந்த முத்திரை கட்டணம் விதிக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரினர். ஆனால் பதிவுத்துறை அதிகாரிகள், "family" என்ற வரையறையில் grandparents சேர்க்கப்படவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு, அதிக முத்திரை கட்டணம் விதித்தனர். இதனை எதிர்த்து மனுதாரர்கள் மேல்முறையீடுகள் மற்றும் வழக்குகள் தாக்கல் செய்தனர்.

இந்த விவகாரத்தில் முன்பே நீதிமன்றங்களில் முரண்பட்ட தீர்ப்-புகள் இருந்தன. சில தீர்ப்புகள், "family" என்ற சொல்லை விரிவாக எடுத்துக்கொண்டு, குடும்ப உறவு-களின் இயல்பான அமைப்பை கருத்தில் கொண்டு grandparents-ஐயும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறின. அவர்கள் reasoning என்னவெனில், "grandchild" சேர்க்-கப்பட்டுள்ளதால், அதற்கான எதிர்-முனை உறவான "grandparent"ஐயும் தானாகவே சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்பது. மேலும், குடும்பம் என்பது ஒரு சமூகக் கருத்து என்பதால், அதை சட்டத்தில் குறுகிய முறையில் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது என்ற வாதமும் முன்வைக்கப்பட்டது.

மாறாக, மற்றொரு வரிசை தீர்ப்புகள், இந்த அணுகுமுறையை மறுத்து, சட்டத்தில் வழங்கப்பட்ட வரையறை இறுதியானது என்றும், குறிப்பாக வருவாய் சட்டங்களில் எந்தவித விரிவாக்கமும் அனுமதிக்கப்படாது என்றும் வலியுறுத்தின. இந்த முரண்பாடு காரணமாகவே இந்த வழக்கு பெரிய அமர்விற்கு அனுப்பப்பட்டது.

நீதிமன்றம் இந்த கேள்வியை தீர்மானிக்கும் போது, முதலில் ஒரு அடிப்படை சட்டக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தியது: முத்திரைச் சட்டம் ஒரு "வருவாய் சட்டம்" ஆகும்.

இப்படிப்பட்ட சட்டங்களில், வார்த்தைகளுக்கு கடுமையான எழுத்து பொருள் (strict/literal interpretation) மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும். சட்டத்தில் தெளிவாக கூறப்பட்டதை விட அதிகமாகவும் குறைவாகவும் நீதிமன்றம் பொருள் கொள்ள முடியாது.

Article 58(a)(i)-இன் விளக்கத்தில் "family" என்ற சொல்லுக்கான வரையறை தெளிவாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதில் தந்தை, தாய், கணவன், மனைவி, மகன், மகள், பேரன்/பேத்தி, சகோதரர்/சகோதரி ஆகியோர் மட்டும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இதில் "grandfather" அல்லது "grandmother" குறிப்பிடப்படவில்லை. மேலும், இந்த வரையறையில் "means" என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருப்பது மிக முக்கியமானது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. சட்ட மொழியில் "means" பயன்படுத்தப்பட்டால், அது ஒரு முழுமையான (exhaustive) வரையறையாக கருதப்படும்; அதற்கு வெளியே உள்ளவர்களை சேர்க்க முடியாது.

நீதிமன்றம் மேலும் விளக்கியது என்னவெனில், "family" என்ற சொல்லின் பொருள் ஒரே மாதிரி அனைத்து சட்டங்களிலும் இருக்காது. ஒவ்வொரு சட்டமும் தனது நோக்கத்திற்கேற்ற வகையில் தனித்த வரையறையை உருவாக்குகிறது. குறிப்பாக, வருவாய் சட்டங்களில், இந்த வரையறைகள் வரி வசூல் நோக்கத்திற்காக உருவாக்கப்படுகின்றன. ஆகவே, சமூக அல்லது பொதுவான அர்த்தத்தை கொண்டு இங்கு பொருள் கொள்ள முடியாது.

மேலும், குறைந்த முத்திரை கட்டணம் என்பது ஒரு சலுகை (concession) என்பதை நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. இந்த சலுகை, பொதுவாக அன்பு மற்றும் பாசம் (love and affection) காரணமாக நெருங்கிய குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு சொத்து மாற்றம் செய்யப்படும் போது வழங்கப்படுகிறது. ஆனால், இந்த சலுகையை விரிவுபடுத்தினால், அது தவறாக பயன்படுத்தப்படும் அபாயம் உள்ளது. குறிப்பாக, பேரன் → தாத்தா → பிறர் என்ற முறையில் சொத்துகளை மாற்றி,

அதிக முத்திரை கட்டணத்தை தவிர்க்கும் வாய்ப்பு உள்ளது என்று நீதிமன்றம் கவனித்தது.

இதனால், சட்டம் குறிப்பிட்ட வரம்பை கடைப்பிடிப்பது அவசியம் என்றும், grandparents-ஐ சேர்க்காதது சட்ட ரீதியாகவும் தர்க்க ரீதியாகவும் தவறல்ல என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

இதன் அடிப்படையில், பெரிய அமர்வு தெளிவாக தீர்மானித்தது: Article 58(a)(i) இன் "family" வரையறைக்குள் grandparents வராது. எனவே, பேரன்/பேத்தி → பாட்டி/தாத்தா settlement-கள் குடும்பத்தினருக்குள் செய்யப்பட்டதாக கருதப்படாது. அத்தகைய ஆவணங்களுக்கு குறைந்த முத்திரை கட்டணம் வழங்கப்படாது; அவை பொதுவான (higher) கட்ட-ணத்திற்கு உட்படும்.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

W.P.Nos.24173 of 2019 & 3480 of 2021

V.Shiva Vs Inspector General of Registration & Ors

Date: 11.02.2026

Coram: Three Judge Bench

#2#

சந்தேகத்திற்கிடமான உயில்களை அடிப்படையாக கொண்டு, இணை உரிமையுடைய மகளின் பங்கு உரிமையை மறுக்க முடியுமா — "விலக்கு" (Ouster) நிரூபிக்கப்படாத நிலையில்?

இந்த தீர்ப்பு, குடும்பச் சொத்துகளில் இணை உரிமையுடைய ஒரே மகளின் உரிமையை, உயில்கள் மூலம் மறுக்க முயற்சிக்கும் சூழலில், அந்த உயில்கள் சட்டப்படி நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயம் என்ன, மேலும் "விலக்கு" (ouster) என்ற கோட்பாடு எப்போது பொருந்தும் என்பதைக் குறித்து விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆய்வு செய்கிறது. குறிப்பாக, உயில்கள் சந்தேக சூழ்நிலைகளால் சூழப்-பட்டிருந்தால், நீதிமன்றம் எவ்வாறு

அணுக வேண்டும் என்பதையும், இணை உரிமை மற்றும் அனுபவம் தொடர்பான நிலையான சட்டக் கொள்கைகளையும் இந்த தீர்ப்பு தெளிவுபடுத்துகிறது.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர் தனது தந்தையின் ஒரே மகளாக இருந்து, குடும்பச் சொத்துகளில் தன்னுடைய பங்கு உரிமையை கோரி பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர்ந்தார். இதற்கு எதிராக பிரதிவாதிகள், தந்தையும் பாட்டியும் உயில்கள் எழுதி சொத்துகளை தங்களுக்கு வழங்கியதாகவும், அந்த உயில்கள் பல ஆண்டுகளாக செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும், தாங்கள் தனிப்பட்ட மற்றும் முழுமையான அனுபவத்தில் இருப்பதால் மனுதாரரின் உரிமை நீங்கிவிட்டதாகவும் வாதிட்டனர். மேலும், சொத்துகளில் சில பகுதிகள் மூன்றாம் நபர்களுக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளதால், மனுதாரர் வழக்கு தொடர முடியாது என்றும் கூறினர்.

ஆனால், நீதிமன்றம் வழக்கின் உண்மை நிலைகளை விரிவாக ஆய்வு செய்தபோது, பிரதிவாதிகள் முன்வைத்த உயில்கள் எந்தவொரு சட்ட நடைமுறையையும் பின்பற்றி நிரூபிக்கப்படவில்லை என்பதை கவனித்தது. குறிப்பாக, உயில்களை நிரூபிக்க தேவையான சாட்சியாளர்கள் சரியாக விசாரிக்கப்படவில்லை; சில சாட்சிகள் உயிலின் நிறைவேற்றத்தையே மறுத்தனர்; மேலும், உயில்கள் முன்பு எந்த ஆவணங்களிலும் அல்லது தொடர்புகளிலும் குறிப்பிடப்படாதது நீதிமன்றத்தில் சந்தேகத்தை உருவாக்கியது.

நீதிமன்றம் மேலும் முக்கியமான சூழ்நிலையை எடுத்துரைத்தது: தந்தைக்கு ஒரே மகள் இருந்தபோது, எந்தவொரு தெளிவான காரணமும் இல்லாமல், அந்த மகளை முற்றிலும் விலக்கி, சகோதரரின் மகன்களுக்கு முழு சொத்தையும் வழங்குவது இயல்பான மனித நடத்தைக்கு முரணானதாகும். இந்த "unnatural disposition" என்பது உயிலின் நம்பகத்தன்மையை கேள்விக்குட்படுத்தும் முக்கிய காரணமாக கருதப்பட்டது.

மேலும், உயிலை நிரூபிப்பதில் "suspicious circumstances" என்ற கோட்பாடு மிக முக்கியமானது என்று நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. ஒரு உயில் சந்தேக சூழ்நிலைகளால் சூழப்பட்டிருந்தால், அதை முன்வைக்கும் தரப்பு அந்த சந்தேகத்தை முற்றிலும் நீக்க வேண்டும். இவ்வழக்கில், பிரதிவாதிகள் அந்த சுமையை நிறைவேற்றத் தவறியதால், உயில்கள் ஏற்கப்படவில்லை.

இதன் பின்னர், நீதிமன்றம் இணை உரிமை மற்றும் அனுபவம் தொடர்பான முக்கியமான சட்டக் கோட்பாட்டை ஆய்வு செய்தது. குடும்பச் சொத்துகளில் இணை உரிமையாளர் என்ற நிலையில், ஒவ்வொருவரும் சொத்தில் இணை அனுபவத்தில் இருப்பதாகவே சட்டம் கருதுகிறது. ஒரு இணை உரிமை-யாளரை விலக்க (ouster) செய்ய, வெறும் நீண்டகால தனிப்பட்ட அனுபவம் போதாது. அதற்கு, வெளிப்படையான மறுப்பு, உரிமையை மறுக்கும் தெளிவான நடவடிக்கை, மற்றும் அதனை நிரூபிக்கும் உறுதியான ஆதாரம் ஆகியவை தேவை.

இந்த வழக்கில், பிரதிவாதிகள் தாங்கள் பல ஆண்டுகளாக அனுபவத்தில் இருந்ததாக கூறினாலும், மனுதாரரின் உரிமையை வெளிப்படையாக மறுத்ததாக அல்லது அவரை சொத்திலிருந்து விலக்கியதாக எந்த உறுதியான ஆதாரமும் வழங்க-வில்லை. எனவே, "விலக்கு" நிரூபிக்-கப்படவில்லை என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

மேலும், மனுதாரர் வெளிநாட்டில் வசித்தாலும், அது அவரது உரிமையை பாதிக்காது; இணை உரிமையாளராக இருப்பதால், அவர் சட்டரீதியாக இணை அனுபவத்தில் இருப்பதாகவே கருதப்பட வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், சொத்துகளில் செய்யப்பட்ட விற்பனைகள் குறித்து நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்தது. வழக்கு தொடங்குவதற்கு முன் செய்யப்பட்ட விற்பனைகள் இருந்தாலும், அவை மனுதாரரின் உரிமையை முற்றிலும் அழிக்காது. அத்தகைய விற்பனைகள், இறுதி பாகப்பிரிவின் போது, சம்பந்-

தப்பட்ட பிரதிவாதிகளின் பங்கில் சரிசெய்யப்படலாம் என்று நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது. இதன் மூலம், மூன்றாம் நபர் உரிமைகளும், இணை உரிமையாளரின் உரிமைகளும் சமநிலைப்படுத்தப்பட்டன.

இந்த வழக்கில் நீதிமன்றம் பல முக்கிய தீர்ப்புகளை சார்ந்து தனது முடிவை வலுப்படுத்தியது.

H. Venkatachala Iyengar Vs B.N. Thimmajamma (AIR 1959 SC 443) வழக்கில், உயில் என்பது மரணத்திற்கு பிறகு பேசும் ஆவணம் என்பதால், அது மிகுந்த கவனத்துடன் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்; குறிப்பாக சந்தேக சூழ்நிலைகள் இருந்தால், அவற்றை நீக்குவது கட்டாயம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

Jaswant Kaur Vs Amrit Kaur (1977) 1 SCC 369 வழக்கில், உயிலின் உண்மைத்தன்மை குறித்து சந்தேகம் இருந்தால், அதை முன்வைக்கும் தரப்பு உறுதியான ஆதாரங்களால் அதை நிரூபிக்க வேண்டும்; இல்லையெனில் அது ஏற்கப்படாது என்று வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

S.R. Srinivasa Vs S. Padmavathamma (2010) 5 SCC 274 வழக்கில், பதிவு செய்யப்பட்ட உயிலுக்கே கூட தானாகவே நம்பகத்தன்மை கிடையாது; அது சந்தேக சூழ்நிலைகளிலிருந்து விடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

Kartar Kaur Vs Milkha Singh (1996) 1 SCC 731 வழக்கில், இயல்பான வாரிசுகளை விலக்கும் உயில்கள் மிகவும் கவனமாக ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும்; அத்தகைய உயில்களுக்கு கூடுதல் ஆதாரம் தேவை என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும், இணை உரிமை தொடர்பாக P. Lakshmi Reddy Vs L. Lakshmi Reddy (AIR 1957 SC 314) வழக்கில், "விலக்கு" நிரூபிக்க, வெளிப்படையான எதிர்ப்பு மற்றும் உறுதியான ஆதாரம் அவசியம்; வெறும் நீண்டகால அனுபவம் மட்டும் போதாது என்று உச்சநீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

இந்த அனைத்து சட்டக் கோட்பாடுகளையும் கருத்தில் கொண்டு, நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியது:

✔உயில்கள் சட்டப்படி நிரூபிக்கப்படவில்லை

✔மனுதாரரின் இணை உரிமை நீங்கவில்லை

✔“விலக்கு” நிரூபிக்கப்படவில்லை

✔விற்பனைகள் உரிமையை அழிக்காது; பங்கில் சரிசெய்யலாம்

இதன் அடிப்படையில், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், விசாரணை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை உறுதி செய்து, மனுதாரருக்கு ½ பங்கு வழங்கியது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

A.S.Nos.623 of 2018 & 318 of 2019

Vasantharajan Vs Vijayalakshmi Krishnaswamy & Ors

Date: 06.02.2026

Citation : 2026(2)CTC138

#3#

Probate வழங்கப்பட்ட பிறகு — பல ஆண்டுகள் கழித்து, தாமதமாக தாக்கல் செய்யப்பட்ட மனுவின் மூலம் அதை ரத்து செய்ய முடியுமா? மேலும், probate வழக்கில் தத்தெடுத்த உறவு மற்றும் சொத்து உரிமை விவாதிக்கலாமா?

இந்த தீர்ப்பு, probate வழங்கப்பட்ட உயிலை பின்னர் ரத்து செய்ய முயற்சிக்கும் போது எந்த சட்டக் கோட்பாடுகள் பொருந்தும், குறிப்பாக தாமதம், caveatable interest, மற்றும் probate வழக்கின் வரம்பு என்ன

என்பதைக் குறித்து விரிவாக ஆய்வு செய்கிறது.

இவ்வழக்கில், Meena Bai எழுதிய உயிலுக்கு 2009ஆம் ஆண்டு probate வழங்கப்பட்டது. பின்னர், 2022ஆம் ஆண்டு, சுமார் 13 ஆண்டுகள் கழித்து, அதை ரத்து செய்ய மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மனுதாரர்கள், தாங்கள் உறவினர்கள் என்றும், இரண்டாம் பிரதிவாதி தத்தெடுத்த மகன் அல்ல என்றும் வாதிட்டனர்.

ஆனால், நீதிமன்றம் முதலில் probate வழக்கின் வரம்பு மிகவும் குறுகியது என்று கூறியது. அதாவது, உயிலின் உண்மைத்தன்மை மற்றும் அதன் நிறைவேற்றம் மட்டுமே பரிசீலிக்கப்படும்; சொத்து உரிமை அல்லது தத்தெடுப்பு போன்ற விவாதங்கள் இதில் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

இந்த வழக்கில் முக்கியமான அம்சமாக, முன்பு நடந்த பாகப்பிரிவு வழக்கில், மனுதாரர்களே இரண்டாம் பிரதிவாதி Meena Bai-யின் தத்தெடுத்த மகன் என்று குறிப்பிடப்பட்டதை மறுக்கவில்லை. குறிப்பாக, பதிலுரையில் உறவுகள் "substantially correct" என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நீதிமன்றம் Order VIII Rule 5 CPC மற்றும் Bharatiya Sakshya Adhiniyam, 2023 இன் Section 53 ஆகியவற்றை மேற்கோள் காட்டியது. மனுவில் கூறப்பட்ட உண்மைகள் தெளிவாக மறுக்கப்படாவிட்டால் அவை ஏற்கப்பட்டதாகவே கருதப்படும்; ஏற்கப்பட்ட உண்மைகளை மீண்டும் நிரூபிக்க தேவையில்லை. இதனால், தத்தெடுப்பு குறித்து பின்னர் சந்தேகம் எழுப்புவது சட்டப்படி ஏற்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. மேலும், ஒருமுறை தத்தெடுப்பு மறுக்கப்படாமல் ஏற்கப்பட்டிருந்தால், அதனை பின்னர் probate வழக்கில் மீண்டும் சவால் செய்ய முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது.

மேலும், Hindu Adoption and Maintenance Act, 1956 இன் Section 12 படி, தத்தெடுக்கப்பட்ட குழந்தை முழுமையான வாரிசு உரிமை பெறுவார்; பிறந்த குடும்ப உறவுகள் துண்டிக்கப்பட்டு, தத்தெடுத்த குடும்பத்திலேயே உரிமை உருவாகும்.

இதனால், இரண்டாம் பிரதிவாதி நேரடி வாரிசு என கருதப்பட்டார்.

நீதிமன்றம் Section 263 of Indian Succession Act, 1925 ஐ ஆய்வு செய்து, probate ரத்து செய்யக்கூடிய காரணங்கள் என்ன என்பதை விளக்கியது. வழக்கில் அடிப்படை குறைபாடு, மோசடி, தவறான தகவல், முக்கியமான உண்மை மறைத்தல் அல்லது probate பயன்பாடற்றதாக மாறுதல் போன்ற காரணங்கள் இருந்தால்தான் probate ரத்து செய்ய முடியும்; ஆனால் இவ்வழக்கில் இவற்றில் எதுவும் நிரூபிக்கப்படவில்லை.

மேலும், limitation குறித்து நீதிமன்றம் முக்கியமாக கவனம் செலுத்தியது. probate வழங்கப்பட்டு 13 ஆண்டுகள் கழித்து மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது; இதற்கு எந்தவொரு சரியான விளக்கமும் வழங்கப்படவில்லை. Article 137 Limitation Act படி, probate ரத்து மனுக்கள் 3 ஆண்டுகளுக்குள் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும்; இதனால், இந்த மனு காலவரம்பிற்கு புறம்பானது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மேலும், மனுதாரர்களுக்கு caveatable interest இல்லை என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. அவர்கள் தொலைந்த உறவினர்கள் மட்டுமே; தத்தெடுப்பு மூலம் இரண்டாம் பிரதிவாதி நேரடி வாரிசு ஆனதால், அவர்களுக்கு probate வழக்கில் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் உரிமை இல்லை.

இதன் அடிப்படையில், probate வழங்கப்பட்டதில் எந்த சட்டப்பிழையும் இல்லை; ரத்து செய்ய தேவையான காரணங்கள் நிரூபிக்கப்படவில்லை; மனு தாமதமாக தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது; மனுதாரர்களுக்கு caveatable interest இல்லை எனக் கூறி, மேல்முறையீட்டை நிராகரித்தது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

OSA.No.61 of 2023

Leela Kumari Vs Prakash Chand & Ors

Date: 12.01.2026

Coram: C.V.Karthikeyan & K.Kumaresh Babu, JJ Citation: 2026(2) CTC 77

#4#

சொத்தின் சுவாதீன மீட்பு வழக்கில், வழக்கில் ஏற்கனவே அனுபவம் கோரப்பட்டிருப்பதால் — கட்டிடத்தை அகற்றி ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற செயலுறுத்து கட்டளை சேர்த்த திருத்த மனு காலவரம்புக்கு புறம்பானதா?

இந்த தீர்ப்பு, வழக்கில் திருத்தம் செய்யும் போது அதன் உண்மை தன்மை என்ன, அந்த திருத்தம் புதிய கோரிக்கையாக கருதப்படுமா, மேலும் அது காலவரம்பை மீறுகிறதா என்ற முக்கியமான சட்டக் கேள்விகளை விரிவாக ஆராய்கிறது.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர்கள் தங்களது சொத்து உரிமையை அறிவிக்கவும், அந்த சொத்தை மீட்டு அனுபவத்தில் பெறவும், மேலும் சில settlement deed மற்றும் sale deed ஆகியவை செல்லாது என அறிவிக்கவும் வழக்கு தொடர்ந்தனர். வழக்கு நிலுவையில் இருக்கும் போது, பிரதிவாதிகள் அந்த சொத்தில் கட்டிடங்களை அமைத்துள்ளனர் என்ற சூழ்நிலையில், மனுதாரர்கள் ஒரு திருத்த மனு தாக்கல் செய்து, அந்த கட்டிடங்களை அகற்றி விட்டு தான் சொத்தை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற செயலுறுத்து கட்டளையையும் சேர்க்க வேண்டுமென கோரினர்.

இதற்கு எதிராக பிரதிவாதிகள், இந்த திருத்தம் வழக்கின் இயல்பை மாற்றும் வகையில் புதிய கோரிக்கையை உருவாக்குகிறது என்றும், இது காலவரம்புக்கு புறம்பானதாகும் என்றும் வாதிட்டனர். மேலும், வழக்கு தொடங்கிய காலத்திலேயே கட்டிடம் இருந்தது என்பதை மனுதாரர்கள் அறிந்திருந்தும் அதை மறைத்து வழக்கு தொடர்ந்துள்ளனர் என்றும் அவர்கள் முன்வைத்தனர்.

ஆனால், நீதிமன்றம் இந்த வாதங்களை ஏற்க மறுத்தது. நீதிமன்றம் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டது என்னவெனில், வழக்கில் ஏற்கனவே அனுபவம் மீட்பு கோரிக்கை இருந்தது. அனுபவம் மீட்பு என்றால், வெறும் காகிதத்தில் உரிமை பெறுவது அல்ல; நடைமுறையில் சொத்தை காலி செய்து, எந்த தடையும் இல்லாமல் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அதன் உட்பொருள். எனவே, அந்த சொத்தில் கட்டிடம் இருந்தால், அதை அகற்றிய பிறகே உண்மையான அனுபவம் வழங்கப்பட முடியும் என்பது சட்ட ரீதியாக இயல்பான விளைவு ஆகும்.

இந்த அடிப்படையில், கட்டிடத்தை அகற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, தனித்து புதிய கோரிக்கையாக

இல்லாமல், ஏற்கனவே உள்ள அனுபவம் மீட்பு கோரிக்கையின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்பட வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது. அதாவது, இந்த திருத்தம் விளக்கத்திற்காக (clarificatory) மட்டுமே செய்யப்பட்டதாகும்; அது வழக்கின் அடிப்படை உரிமை கோரிக்கையை மாற்றுவதில்லை.

மேலும், நீதிமன்றம் வழக்கின் தன்மை குறித்து விரிவாக எடுத்துரைத்தது. ஒரு வழக்கில் திருத்தம் செய்யும்போது, அது வழக்கின் அடிப்படை காரணத்தையே மாற்றுகிறதா அல்லது அதே காரணத்தை தெளிவுபடுத்துகிறதா என்பதே முக்கியமான அளவுகோல் ஆகும். இவ்வழக்கில், மனுதாரர்கள் முன்வைத்த உரிமை கோரிக்கை, அதாவது சொத்து உரிமை மற்றும் அனுபவம் மீட்பு, மாற்றமின்றி தொடர்கிறது. அதனை நடைமுறையில் செயல்படுத்துவதற்காக மட்டுமே கூடுதல் கோரிக்கை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, இது வழக்கின் இயல்பை மாற்றவில்லை என்று நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது.

காலவரம்பு தொடர்பாகவும் நீதிமன்றம் தெளிவான நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. அனுபவம் மீட்பு கோரிக்கை தானே சட்டப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட காலவரம்புக்குள் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தால், அதனுடன் தொடர்புடைய அனைத்து துணை கோரிக்கைகளும் அதே காலவரம்புக்குள் வருவதாகவே கருதப்பட வேண்டும். எனவே, கட்டிடத்தை அகற்ற வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் தனியே காலவரம்பை மீறியதாக கருத முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இந்த வழக்கில் மேலும் முக்கியமாக கவனிக்கப்பட்ட அம்சம் என்னவெனில், விசாரணை இன்னும் தொடங்காத நிலையில் இருந்தது. அதாவது, இது முன் விசாரணை (pre-trial) நிலையாகும். இந்த நிலையில், திருத்த மனுக்கள் பொதுவாக தளர்வாக அணுகப்பட வேண்டும் என்பது நிலையான சட்டக்கொள்கை. ஏனெனில், ஆரம்ப கட்டத்திலேயே வழக்கின் முழு விவரங்களையும் தெளிவுபடுத்துவது, பின்னர் ஏற்படும் தொழில்நுட்ப சிக்கல்களை தவிர்க்க உதவும். இதனை கருத்தில் கொண்டு,

நீதிமன்றம் திருத்த மனுவை அனுமதிப்பது நியாயமானது என்று கருதியது.

மேலும், வழக்கில் உள்ள உண்மை விவாதங்கள் குறித்து நீதிமன்றம் குறிப்பிடுகிறது. சொத்து யாருக்கு சொந்தம், பிரதிவாதிகள் குத்தகை-யாளர்களா, அல்லது அவர்கள் நீண்டகால அனுபவத்தின் மூலம் உரிமை பெற்றார்களா போன்ற கேள்விகள் அனைத்தும் சான்றுகளின் அடிப்படையில் விசாரணை நிலை-யிலேயே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டி-யவை. இவ்வாறான விவாதங்களை திருத்த மனு நிலையில் தீர்மானிக்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது.

பிரதிவாதிகளுக்கு எந்தவிதமான அநீதி அல்லது பாதிப்பும் ஏற்படாது என்பதையும் நீதிமன்றம் குறிப்-பிட்டது. ஏனெனில், திருத்தம் செய்யப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் கூடுதல் பதிலுரை தாக்கல் செய்து, தங்களது அனைத்து சட்டவாதங்களையும் முன்வைக்க முழு வாய்ப்பும் பெற்றுள்ளனர். அதனால், இயல்பான நீதி நடைமுறை பாதிக்கப்படாது.

இந்த அனைத்து காரணங்களையும் கருத்தில் கொண்டு, நீதிமன்றம் திருத்த மனு அனுமதிக்கப்பட்டது சரியானது என்று உறுதி செய்தது. பிரதிவாதிகள் முன்வைத்த காலவரம்பு மற்றும் புதிய கோரிக்கை என்ற வாதங்கள் ஏற்கப்படவில்லை.

இதன் அடிப்படையில், நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியது என்னவெனில், அனுபவம் மீட்பு கோரிக்கையின் உட்பொருளில் கட்டிட அகற்றமும் அடங்கும்; அதனை வெளிப்படையாக சேர்ப்பது வழக்கின் தன்மையை மாற்றுவதில்லை; மேலும் அது காலவரம்பை மீறுவதும் அல்ல.

இதனால், கீழமை நீதிமன்றம் வழங்கிய திருத்த மனு அனுமதி சரியானது என உறுதி செய்யப்பட்டு, இந்த சிவில் சீராய்வு மனு நிராகரிக்கப்பட்டது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

CRP No.1435 of 2023

Jayabalan (D) Vs Dr.Ramajayam & Ors

Coram: Justice R. Sakthivel

Citation: 2026(2) CTC 162

Date: 06.01.2026

#5#

PMLA சட்டத்தின் கீழ் மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யும் காலவரம்பை மீறி தாமதமாக தாக்கல் செய்யப்பட்டால் — (120 நாட்களுக்கு மேல் தாமதத்தை) நீதிமன்றம் மன்னிக்க முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, சிறப்பு சட்டங்களில் (special law) குறிப்பிடப்பட்ட காலவரம்பு எவ்வளவு கடுமையான கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது, மேலும் Limitation Act பயன்பாடு எந்த அளவிற்கு தவிர்க்கப்படுகிறது என்பதைக் குறித்து மிக முக்கியமான விளக்கத்தை வழங்குகிறது.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர் 116 நாட்கள் தாமதமாக மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்துள்ளார். தாமதம் ஏற்பட்டதற்கான காரணமாக, உடல்நலக்குறைவு காரணமாக வழக்கு தாக்கல் செய்ய முடியாமல் இருந்ததாகவும், உடல் நலம் சீராகியதும் உடனடியாக மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்ததாகவும் அவர் விளக்கம் அளித்தார். இதன் அடிப்படையில், தாமதத்தை மன்னித்து மேல்முறையீட்டை ஏற்க வேண்டும் என மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

ஆனால், எதிர் தரப்பு மிகவும் தெளிவான சட்ட வாதத்தை முன்வைத்தது. Prevention of Money Laundering Act, 2002 (PMLA) இன் Section 42 படி, மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்ய வேண்டிய காலவரம்பு 60 நாட்கள் மட்டுமே. மேலும், போதுமான காரணம் இருப்பின், அதிகபட்சமாக மேலும் 60 நாட்கள் வரை மட்டுமே தாமதத்தை மன்னிக்க முடியும். இதன் பொருள், மொத்தமாக 120 நாட்களுக்குள் மட்டுமே மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்ய இயலும்; அதற்கு மேல் எந்தவித தாமதத்தையும் நீதிமன்றம் மன்னிக்க முடியாது என்பதாகும்.

நீதிமன்றம் முதலில் Section 42 PMLA-யின் அமைப்பையும் அதன் மொழியையும் ஆராய்ந்தது. குறிப்பாக, proviso-வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள “not exceeding sixty days” என்ற சொல்லுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. இந்த சொற்றொடர் சாதாரண வழக்கமான காலவரம்பு அல்ல; இது நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்திற்கு நேரடியாக ஒரு உச்ச வரம்பை விதிக்கிறது. அதாவது, ஆரம்ப 60 நாட்களுடன் சேர்த்து மேலும் 60 நாட்கள் மட்டுமே தாமதத்தை மன்னிக்க இயலும்; அதற்கு மேல் எந்த சூழ்நிலையிலும் நீதிமன்றம் தாமதத்தை மன்னிக்க இயலாது.

இதனைத் தொடர்ந்து, Limitation Act, 1963 இன் Section 29(2) பற்றியும் நீதிமன்றம் விரிவாக விளக்கம் அளித்தது. ஒரு சிறப்பு சட்டம் தனித்துவமான காலவரம்பை குறிப்பி-டும்போது, Limitation Act இன் பொதுவான விதிகள் தானாகவே முழுமையாக பொருந்தாது. அந்தச் சிறப்பு சட்டம் எவ்வளவு வரை அனுமதிக்கிறதோ, அதற்குள் மட்டுமே Limitation Act பயன்படும். அந்த சட்டம் வெளிப்படையாக ஒரு உச்ச வரம்பை நிர்ணயித்தால், அதை மீறி Section 5 போன்ற பொதுவான தாமத மன்னிப்பு விதிகளை பயன்படுத்த முடியாது.

இந்த இரு சட்டங்களையும் (PMLA Section 42 மற்றும் Limitation Act Section 29(2)) இணைத்து பார்த்-தபோது, நீதிமன்றம் ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வந்தது. அதாவது, PMLA-வில் குறிப்பிடப்பட்ட 120 நாட்கள் என்பது இறுதி மற்றும் மாற்ற முடியாத உச்ச வரம்பாகும். அதற்கு மேல் தாமதத்தை மன்னிக்க நீதிமன்றத்துக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை.

இந்த நிலைப்பாட்டை வலுப்படுத்து-வதற்காக, நீதிமன்றம் பல உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டியது. குறிப்பாக, “not exceeding” என்ற சொற்றொடர் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சட்டங்களில், அந்த வரம்பு கடுமையானது என்றும், அதை மீறி தாமதத்தை மன்னிக்க முடியாது என்றும் உச்சநீதிமன்றம் பலமுறை தீர்மானித்துள்ளது.

மேலும், Foreign Exchange Management Act, Electricity Act மற்றும் Arbitration Act போன்ற பிற சிறப்பு சட்டங்களிலும் இதே போன்ற காலவரம்பு அமைப்பு இருப்பதை நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது. இந்த சட்டங்களிலும், 120 நாட்கள் போன்ற ஒரு உச்ச வரம்பு நிர்ணயிக்-கப்பட்டுள்ளது; அந்த வரம்பை மீறி எந்தவித தாமதத்தையும் நீதிமன்றம் மன்னிக்க முடியாது என்று தெளிவாக தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதன் மூலம், நீதிமன்றம் ஒரு பொதுவான சட்டக் கொள்கையை உறுதிப்படுத்துகிறது:

சிறப்பு சட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலவரம்பையும் அதற்கான உச்ச வரம்பையும் நிர்ணயித்தால், நீதிமன்றம் தனது விருப்பப்படி அதை விரிவுபடுத்த முடியாது. "sufficient cause" இருந்தாலும் கூட, அந்த உச்ச வரம்பை மீறி தாமதத்தை மன்னிக்க முடியாது.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர் கூறிய உடல்நலக்குறைவு போன்ற காரணங்கள் இருந்தாலும், அவை சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட உச்ச வரம்பை மீறுவதற்கு உதவியாக இருக்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியது.

முக்கியமாக, இந்த வழக்கில் ஏற்பட்ட தாமதம் 120 நாட்களின் வரம்பை கடந்திருந்ததால், தாமத மன்னிப்பு மனு நேரடியாக நிராகரிக்கப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக, மேல்முறையீட்டும் தொடக்க நிலையிலேயே நிராகரிக்கப்பட்டது (rejected at SR stage).

இதன் மூலம், நீதிமன்றம் மிகத் தெளிவான சட்டப் பொறுப்பை வலியுறுத்துகிறது:

காலவரம்பு என்பது வெறும் நடைமுறை விதி அல்ல; அது ஒரு கட்டாயமான சட்ட வரம்பாகும். குறிப்பாக, PMLA போன்ற சிறப்பு சட்டங்களில், இந்த காலவரம்பு மிகவும் கடுமையாக பின்பற்றப்பட வேண்டும்.

இதன் அடிப்படையில், நீதிமன்றத்தின் முக்கிய முடிவுகள்:

✔120 நாட்கள் என்பது இறுதி உச்ச வரம்பு

✔அதற்கு மேல் தாமதத்தை எந்த சூழ்நிலையிலும் மன்னிக்க முடியாது

✔Limitation Act Section 5 பயன்படுத்த முடியாது

✔"not exceeding" என்பது கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் கடுமையான வரம்பை குறிக்கிறது

✔sufficient cause இருந்தாலும் கூட, சட்ட வரம்பை மீற முடியாது

என்று தீர்மானித்து, தாமத மன்னிப்பு மனுவை நிராகரித்து, மேல்முறையீட்டையும் தள்ளுபடி செய்தது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

CMP No.25851 of 2025 in CMA SR No.162197 of 2025

P. Shiva Kumar Vs Directorate of Enforcement

Date: 03.12.2025

Coram: Chief Justice Manindra Mohan Shrivastava & Justice G. Arul Murugan

#6#

45 ஆண்டுகள் பழைய விற்பனைப் பத்திரத்தை ரத்து செய்ய கோரி தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கு — காலவரையறை (limitation) அடிப்படையில் வழக்குரையை உடனே நிராகரிக்க முடியுமா? அல்லது "knowledge" (அறிவு) பற்றிய விவாதம் விசாரணையில் தான் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமா?

இந்த தீர்ப்பு, Order VII Rule 11 CPC கீழ் plaint rejection எப்போது செய்யலாம், குறிப்பாக காலவ-ரையறை தொடர்பான கேள்விகள் எந்த நிலையில் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து மிகவும் முக்கியமான மற்றும் விரிவான சட்டக் கோட்பாட்டை விளக்குகிறது.

~Budding Lawyers | LIS MEME ~

இவ்வழக்கில், மனுதாரர்கள் தாங்களே suit சொத்தின் முழுமையான உரிமையாளர்கள் என அறிவிக்கவும், பிரதிவாதி தலையீட்டைத் தடுக்கவும், மேலும் 19.05.1975 அன்று செய்யப்பட்டதாக கூறப்படும் விற்பனைப் பத்திரத்தை ரத்து செய்யவும் வழக்கு தொடர்ந்தனர். மனுதாரர்களின் முக்கியமான வாதம் என்னவெனில், அந்த 1975 பத்திரம் உண்மையானது அல்ல; அது போலியாக உருவாக்கப்பட்டதாகவும், அதன் இருப்பை தாங்கள் அறிந்தது, பிரதிவாதி முன்பு தாக்கல் செய்த வழக்கில் summons பெற்ற பிறகே என்றும் கூறினர்.

இதற்கு எதிராக, பிரதிவாதி, 45 ஆண்டுகள் கழித்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட இந்த வழக்கு முற்றிலும் காலவரையறைக்கு புறம்பானது என்றும், Order VII Rule 11 CPC கீழ் plaint-ஐ உடனடியாக நிராகரிக்க வேண்டும் என்றும் மனு தாக்கல் செய்தார். விசாரணை நீதிமன்றம் அந்த மனுவை நிராகரித்ததை எதிர்த்து இந்த சீராய்வு மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

நீதிமன்றம் முதலில் ஒரு அடிப்படை சட்டக் கொள்கையை வலியுறுத்தியது: plaint rejection மனுவை பரிசீலிக்கும் போது, plaint-இல் உள்ள சரத்துகள் மற்றும் plaint ஆவணங்கள் மட்டுமே பார்க்கப்பட வேண்டும்; பிரதிவாதி தரப்பின் பதிலுரை அல்லது ஆவணங்களை இந்த நிலையில் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

இந்த வழக்கில், plaint-இல் மனுதாரர்கள் தெளிவாக, 1975 பத்திரம் குறித்து தங்களுக்கு அறிவு கிடைத்தது சமீபத்தில் தான் (summons பெற்ற பிறகு) என்று கூறியிருந்தனர். இந்த கூறு உண்மையா அல்லையா என்பது ஒரு சான்று (evidence) கேள்வி ஆகும். இதனை விசாரணை நிலையிலேயே தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. plaint-இல் உள்ள சரத்துகளை உண்மையென ஏற்றுக் கொண்டால், வழக்கு limitation-க்குள் வருகிறது; எனவே, அந்த நிலையில் plaint-ஐ உடனடியாக நிராகரிக்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

மேலும், மனுதாரர்கள் "forgery" என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைத்துள்ளனர். இது ஒரு உண்மை விவகாரம் என்பதால், அதை நிரூபிப்பது மனுதாரர்களின் பொறுப்பு என்றும், அவர்கள் உண்மையில் எப்போது அந்த பத்திரம் குறித்து அறிந்தார்கள் என்பது சான்றுகள் மூலம் மட்டுமே தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

நீதிமன்றம் மேலும் இந்த வழக்கின் சூழ்நிலையை ஆய்வு செய்து, 1975 பத்திரத்திற்கு பிறகு 2013 மற்றும் 2019 ஆண்டுகளில் குடும்பத்திற்குள் விடுதலை மற்றும் செட்டில்மெண்ட் ஆவணங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்றும், அவற்றை பிரதிவாதியே தனி வழக்கில் சவால் செய்துள்ளார் என்றும் சுட்டிக்காட்டியது. இதனால், இரு தரப்பினரிடமும் உரிமை தொடர்பான முரண்பாடுகள் இருப்பது தெளிவாகிறது; இத்தகைய சூழ்நிலையில் முழுமையான விசாரணை அவசியம் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

இந்த வழக்கில் பிரதிவாதி பல தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டினார். Raghwendra Sharan Singh வழக்கில், plaint rejection என்பது கடுமையான அதிகாரம் என்பதால், plaint-இல் உள்ள சரத்துகளை முழுமையாக வாசித்து, அவை உண்மையென எடுத்துக் கொண்டாலும் வழக்கு தடைசெய்யப்பட்டதா என்பதை பார்க்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இவ்வழக்கில் plaint averments-ஐ ஏற்றுக் கொண்டால், வழக்கு limitation-க்குள் வருகிறது என்பதால், அந்த தீர்ப்பு உதவவில்லை. Radhakrishna Reddy வழக்கில், plaint-இலேயே limitation தெளிவாக தெரிந்தால் மட்டுமே rejection செய்யலாம் என்று கூறப்பட்டது; இங்கு knowledge பற்றிய விவாதம் இருப்பதால் அது பொருந்தவில்லை. V.Padma வழக்கில் agent-க்கு தெரிந்தது principal-க்கும் தெரியும் என்ற கோட்பாடு பயன்படுத்தப்பட்டது; ஆனால் இவ்வழக்கில் அத்தகைய நிலை இல்லை. Ramisetty Venkatanna வழக்கில் clever drafting மூலம் limitation தவிர்க்கப்பட்டது; ஆனால் இங்கு plaintiffs நேரடியாக 1975 பத்திரத்தை சவால் செய்துள்-

ளனர். Shri Mukund Bhavan Trust வழக்கில் illusory cause of action இருந்தது; இங்கு உண்மையான உரிமை விவாதம் உள்ளது. Uma Devi வழக்கில் knowledge பற்றிய plead இல்லாததால் plaint நிராகரிக்கப்பட்டது; ஆனால் இங்கு plaintiffs தெளிவாக knowledge பற்றிய காலத்தை plead செய்துள்ளனர். Indian Evangelical Lutheran Church Trust வழக்கில் plaint-இலேயே limitation தெளிவாக இருந்ததால் rejection செய்யப்பட்டது; இங்கு அத்தகைய நிலை இல்லை.

இதன் மூலம், நீதிமன்றம் ஒரு முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை வலியுறுத்துகிறது. limitation சில சமயங்களில் pure question of law ஆக இருக்கலாம்; ஆனால் knowledge அல்லது fraud போன்ற அம்சங்கள் இருந்தால், அது mixed question of law and fact ஆக மாறுகிறது. அத்தகைய சூழ்நிலையில், plaint-ஐ ஆரம்பத்திலேயே நிராகரிக்க முடியாது; முழுமையான விசாரணை அவசியம்.

மேலும், Order VII Rule 11 CPC என்பது ஒரு “drastic power” என்பதால், அதை மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும், slightest doubt இருந்தாலும் வழக்கை விசாரணைக்கு அனுப்புவது தான் சரியான நடைமுறை என்றும் நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது.

இதன் அடிப்படையில், plaint averments வழக்கை limitation-க்குள் கொண்டு வருகின்றன, knowledge பற்றிய கேள்வி சான்று மூலம் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டியது, forgery குறித்த விவாதம் விசாரணை அவசியமானது, limitation தெளிவாக இல்லாத நிலையில் plaint நிராகரிக்க முடியாது என்பதால், Trial Court வழங்கிய உத்தரவை உறுதி செய்து, Civil Revision Petition-ஐ நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. மேலும், இந்த தீர்ப்பில் கூறப்பட்ட கருத்துகள் prima facie மட்டுமே; அவை main suit-இல் parties வாதங்களை பாதிக்காது என்றும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

CRP No.324 of 2024

K.U. Meeran Vs R. Subramani & Ors — Coram: Justice S. Sounthar

Date: 16.02.2026 — Citation: 2026(2) CTC179

#7#

ஒப்பந்தத்தின் கீழ் பெரிய அளவு முன்பணம் செலுத்தப்பட்டு, ஒப்பந்தம் உண்மையானது என நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தாலும் — “தயாராகவும் முனைப்புடனும் இருந்தார்” என்பதை நிரூபிக்கவில்லை என்று கூறி ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்தும் நிவாரணத்தை மறுக்கலாமா?

இந்த தீர்ப்பு, ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்தும் நிவாரண வழக்குகளில் "தயாராகவும் முனைப்புடனும் இருப்பது" என்ற கோட்பாடு எப்படி மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும், குறிப்பாக எதிர் தரப்பு ஒப்பந்தத்தையே மறுக்கும் சூழ்நிலையில், மனுதாரரின் நடத்தை எவ்வாறு பார்க்கப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து மிக விரிவாகவும் ஆழமாகவும் விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர் 24.09.2009 அன்று செய்யப்பட்ட விற்பனை ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்துமாறு கோரி வழக்கு தொடர்ந்தார். மொத்த விலை ரூ.27,00,000/- ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஒப்பந்தத்திற்கு முன் ரூ.50,000/- முன்பணம் வழங்கப்பட்டது. பின்னர் ஒப்பந்த நாள் அன்று ரூ.6,00,000/- செலுத்தப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு ரூ.1,50,000/- மற்றும் ரூ.2,00,000/- என மேலும் தொகைகள் செலுத்தப்பட்டு, மொத்தமாக ரூ.9,50,000/- முன்பணம் வழங்கப்பட்டது. இதற்கான ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் பதிவுகள் அனைத்தும் வழக்கில் ஆவணங்களாக தாக்கல் செய்யப்பட்டன.

ஆனால், பிரதிவாதிகள் ஒப்பந்தத்தையே முற்றிலும் மறுத்தனர். அவர்கள் கையெழுத்துகள் தங்களுடையவை அல்ல என்று கூறினர். இதனால், வழக்கில் முக்கியமான சான்று கேள்வி எழுந்தது. இதற்காக, அந்த ஆவணங்கள் கைரேகை மற்றும் கையெழுத்து நிபுணர்களிடம் அனுப்பப்பட்டு பரிசோதிக்கப்பட்டது. அந்த நிபுணர்கள், ஆவணங்களில் உள்ள கையெழுத்துகள் பிரதிவாதிகளுடையவையே என்று உறுதியாக தெரிவித்தனர். இதன் மூலம், ஒப்பந்தம் உண்மையானது என்றும், அது பிரதிவாதிகளை கட்டுப்படுத்தும் ஆவணம் என்றும் நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியது.

இருப்பினும், விசாரணை நீதிமன்றம் மனுதாரருக்கு ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்தும் நிவாரணத்தை வழங்க மறுத்தது. காரணம், மனுதாரர் மீதமுள்ள தொகையை செலுத்த தயாராகவும் முனைப்புடனும் இருந்ததை நிரூபிக்கவில்லை என்று

கருதப்பட்டது. அதற்குப் பதிலாக, முன்பணம் திருப்பித் தரும் மாற்று நிவாரணம் மட்டும் வழங்கப்பட்டது.

இந்த முடிவை எதிர்த்து மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டபோது, மேல் நீதிமன்றம் வழக்கின் முழு சூழ்நிலையையும் மீண்டும் ஆய்வு செய்தது. முதலில், பிரதிவாதிகள் எடுத்த நிலைப்பாடு முற்றிலும் தவறானது என்று கண்டறியப்பட்டது. அவர்கள் ஒப்பந்தத்தை மறுத்தி-ருந்தாலும், நிபுணர் சான்றுகள் மூலம் அது பொய்யானது என நிரூபிக்கப்பட்டது. இதனால், அவர்கள் உண்மையுடன் நீதிமன்றத்தை அணுகவில்லை என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

மேலும், ஒருவரின் முக்கியமான வாதம் பொய்யாக நிரூபிக்கப்பட்டால், அவர் முன்வைக்கும் மற்ற வாதங்களையும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்ற சட்டக் கொள்கையையும் நீதிமன்றம் பயன்படுத்தியது. இந்த வழக்கில், பிரதிவாதிகள் ஒப்பந்தத்தை மறுத்து பொய்யான நிலைப்பாடு எடுத்ததால், அவர்களின் மற்ற விளக்கங்களுக்கும் நம்பிக்கை அளிக்க முடியாது என்று கூறப்பட்டது.

இந்த நிலையில், மனுதாரர் மீதமுள்ள தொகையை உடனடியாக செலுத்தாமல் இருந்ததற்கான காரணத்தை நீதிமன்றம் ஆராய்ந்தது. பிரதிவாதிகள் ஒப்பந்தத்தையே மறுத்த நிலையில், மனுதாரர் உடனடியாக முழுத் தொகையையும் செலுத்தாமல் இருப்பது ஒரு இயல்பான முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை எனக் கருதப்பட்டது. ஒரு நபர், ஒப்பந்தம் இருப்பதையே எதிர் தரப்பு மறுக்கும் போது, உடனடியாக தொகையை செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், மனுதாரர் முன்கூட்டியே அறிவிப்பு அனுப்பி, ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுமாறு கேட்டிருந்தார். அதற்கு பதிலாக, பிரதிவாதிகள் ஒப்பந்தமே இல்லை என்று மறுத்தனர். இந்த நிலைமையில், ஒப்பந்தத்தின் காலவரம்பு கடுமையாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும், ஒப்பந்தத்தை முதலில் நிரூபிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை

உருவானதால், கால தாமதம் மனுதாரருக்கு எதிராக பயன்படுத்த முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் விளக்கியது.

மேலும், இத்தகைய சூழலில் "காலவரம்பே முக்கியம்" என்ற கோட்பாடு பொருந்தாது என்று தெளிவாக கூறப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தை மறுத்தது பிரதிவாதிகளே என்பதால், அந்த தாமதத்தின் விளைவுகளை அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியாது என்று நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது.

இந்த வழக்கில், நீதிமன்றம் உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்பான P.Ramasubbamma Vs V. Vijayalakshmi (2022) 7 SCC 384-ஐ மேற்கோள் காட்டியது. அந்த தீர்ப்பில், விற்பனையாளர் ஒப்பந்தத்தையும் முன்பணத்தையும் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, வாங்குபவருக்கு மேலதிக சான்று அளிக்கும் சுமை இல்லை என்றும், ஒப்பந்தம் நிரூபிக்கப்பட்டால், வாங்குபவருக்கு நிவாரணம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த கொள்கையை அடிப்படையாக கொண்டு, இவ்வழக்கிலும், ஒப்பந்தம் உண்மையானது என நிரூபிக்கப்பட்டபின், மனுதாரருக்கு எதிராக கடுமையான அணுகுமுறை எடுக்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

மேலும், மனுதாரர் பின்னர் மீதமுள்ள தொகையை நீதிமன்றத்தில் வைப்பு செய்திருந்தது ஒரு முக்கியமான அம்சமாகக் கருதப்பட்டது. இது அவர் உண்மையாகவே ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற விரும்பியிருந்தார் என்பதையும், தயாராகவும் முனைப்புடனும் இருந்தார் என்பதையும் உறுதிப்படுத்தும் ஒரு வலுவான சூழ்நிலை என மதிப்பீடு செய்யப்பட்டது.

இதன் அடிப்படையில், மேல் நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியது:

✔ஒப்பந்தம் உண்மையானது என நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது

✔பிரதிவாதிகள் தவறான மறுப்பு எடுத்துள்ளனர்

✔மனுதாரரின் நடத்தை நியாயமானதும் சீரானதுமாகும்

✔தயாராகவும் முனைப்புடனும் இல்லை என்று கூற முடியாது

எனவே, விசாரணை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு தவறானது என்று கூறி, அதை ரத்து செய்து, ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்தும் நிவாரணம் வழங்கப்பட்டது. பிரதிவாதிகள் 4 வாரங்களுக்குள் விற்பனைப் பத்தி-ரத்தை எழுதித் தர வேண்டும் என்றும், தவறினால் நீதிமன்றமே அந்த பத்திரத்தை எழுதித் தர வேண்டும் என்றும் உத்தரவிடப்பட்டது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

AS No.548 of 2018

P. Ramakrishnan Vs V. Arumugam & Ors

Date: 12.02.2026

Coram: Justice C.V. Karthikeyan & Justice K. Kumaresh Babu

Citation: 2026(2)CTC 187

#8#

ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றும் தீர்ப்பு வந்த பிறகு, கூடுதல் தொகை செலுத்த வேண்டும் என்ற புதிய ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் — பின்னர் அந்த தொகையை சில மாதங்கள் தாமதமாக செலுத்திய காரணத்தால், Section 28 Specific Relief Act கீழ் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, Specific Relief Act Section 28 கீழ் "rescission of contract" எப்போது வழங்கப்படலாம், "readiness and willingness" எவ்வாறு மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும், மேலும் நீதிமன்ற உத்தரவின்படி தொகை செலுத்துவதில் ஏற்பட்ட தாமதம் எந்த சூழ்நிலையில் பாதிப்பு

(fatal) ஆகாது என்பதைக் குறித்து மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், 14.05.1992 அன்று 1.64 ஏக்கர் நிலம் தொடர்பாக விற்பனை ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. அந்த ஒப்பந்தத்தை அமல்படுத்த மனுதாரர் குறிப்பிட்ட செயல்படுத்தல் வழக்கு தொடர்ந்தார். வழக்கு மனுதாரருக்கு சாதகமாக தீர்க்கப்பட்டதால், எதிர் தரப்பு மேல்முறையீடு செய்தது.

இந்த மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருந்தபோது, 30.07.2008 அன்று இரு தரப்பினரும் ஒரு புதிய ஒப்பந்தத்தில் சேர்ந்தனர். அதன்படி, முதலில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகைக்கு மேலா-க கூடுதலாக ரூ.2,10,00,000/- செலுத்த மனுதாரர் ஒப்புக்கொண்டார். இதன் அடிப்படையில், மேல்முறையீடும் எதிர்முறையீடும் வாபஸ் பெறப்-பட்டன.

ஆனால் பின்னர், மனுதாரர், இந்த புதிய ஒப்பந்தத்தை Execution Petition-ல் முழுமையாக வெளிப்படுத்தாமல், பழைய தீர்ப்பை அமல்படுத்த முயன்றார் என்று எதிர் தரப்பு குற்றஞ்சாட்டியது. இதனால், எதிர் தரப்பு Section 47 CPC கீழ் மனு தாக்கல் செய்தது.

நிறைவேற்றும் நீதிமன்றம், புதிய ஒப்பந்தம் இருப்பதை ஏற்று, மனுதாரர் கூடுதல் ரூ.2,10,00,000/- தொகையை செலுத்த வேண்டும் என்று உத்தர-விட்டது. அந்த உத்தரவு மேல்-முறையீடு செய்யப்பட்டாலும், உயர்-நீதிமன்றமும் அதனை உறுதி செய்தது. பின்னர் உச்சநீதி-மன்றத்திலும் சவால் செய்யப்பட்டு அது நிராகரிக்கப்-பட்டது.

இதற்குப் பிறகு, எதிர் தரப்பு Section 28 Specific Relief Act கீழ் மனு தாக்கல் செய்து, மனுதாரர் சரியான நேரத்தில் தொகையை செலுத்தவில்லை; என-வே ஒப்பந்தம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்று கோரியது.

எதிர் தரப்பின் முக்கிய வாதம் என்னவெனில், குறிப்பிட்ட செயல்-படுத்தல் என்பது ஒரு சமநீதியியல் நிவாரணம் (equitable relief). எனவே, மனுதாரர் முழு நேர்மையுடன் நீதிமன்றத்தை அணுக வேண்டும். ஆனால், புதிய ஒப்பந்தத்தை மறைத்து

பழைய தீர்ப்பை அமல்படுத்த முயன்றதால், அவர் "clean hands" உடன் நீதிமன்றத்தை அணுகவில்லை என்று வாதிடப்பட்டது.

மேலும், 2010-இலேயே கூடுதல் தொகையை செலுத்த உத்தரவு இருந்தும், மனுதாரர் 03.08.2015 அன்று தான் தொகையை செலுத்தினார்; இது அவரது "readiness and willingness" இல்லாததை நிரூபிக்கிறது என்றும், அதனால் Section 28 கீழ் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய உரிமை உருவாகிறது என்றும் கூறப்பட்டது.

ஆனால் நீதிமன்றம் இந்த வாதங்களை ஏற்கவில்லை. முதலில், புதிய ஒப்பந்தம், அதன் விளைவுகள், கூடுதல் தொகை செலுத்த வேண்டிய கடமை ஆகிய அனைத்தும் ஏற்கனவே முந்தைய சுற்று வழக்குகளில் விவாதிக்கப்பட்டு, உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் உச்சநீதிமன்றம் வரை சென்றுவிட்டு இறுதி நிலையை அடைந்துவிட்டதாக நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. எனவே, அதே விவகாரத்தை மீண்டும் Execution Proceedings-ல் எழுப்ப முடியாது என்று கூறப்பட்டது.

நீதிமன்றம் முக்கியமாக Section 28 Specific Relief Act-ஐ ஆய்வு செய்தது. அந்த பிரிவின் கீழ், நீதிமன்றம் தேவையானால் கூடுதல் கால அவகாசம் வழங்க அதிகாரம் கொண்டுள்ளது என்றும், ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்வது கட்டாயமான விளைவு அல்ல என்றும் கூறப்பட்டது. இது நீதிமன்றத்தின் விருப்ப அதிகாரம் (discretionary power) ஆகும்.

மேலும், இந்த வழக்கில், 23.03.2015 அன்று உயர்நீதிமன்றம் தொகையை செலுத்த வேண்டும் என்று கூறியிருந்தாலும், எந்த குறிப்பிட்ட காலவரம்பும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை என்று நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது. அந்த உத்தரவு நகல் late June 2015-ல் தான் கிடைத்தது. அதற்குப் பிறகு, மனுதாரர் challan கோரி மனு தாக்கல் செய்தார்; நீதிமன்றம் 29.07.2015 அன்று challan வழங்கியது; அதற்கு உடனடியாக 03.08.2015 அன்று முழுத் தொகையும் செலுத்தப்பட்டது.

இந்த சூழ்நிலையில், ஏற்பட்ட தாமதம் திட்டமிட்ட அலட்சியம் அல்லது வேண்டுமென்றே ஏற்பட்ட தாமதம் அல்ல என்று நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது. நீதிமன்ற நடைமுறையால் ஏற்பட்ட தாமதத்தையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது.

இந்த வழக்கில் பல முக்கிய தீர்ப்புகள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டன.

Surinder Pal Soni Vs Sohan Lal (2020) 15 SCC 771 தீர்ப்பில், மேல்முறையீட்டு தீர்ப்பிற்குப் பிறகு ஒரு மாதத்திற்குள் bona fide-ஆக தொகை செலுத்தப்பட்டிருந்தால், அதை அடிப்படையாக கொண்டு ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய முடியாது என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியது.

Chanda Vs Rattni (2007) 14 SCC 26 தீர்ப்பில், Section 28 கீழான அதிகாரம் முழுக்க விருப்ப அதிகாரம் என்றும், ஒரு decree பிறந்த பிறகும் நீதிமன்றத்திற்கு கால நீட்டிப்பு வழங்க அதிகாரம் தொடர்கிறது என்றும் கூறப்பட்டது.

A.R. Madana Gopal Vs Ramnath Publications (2021) 11 SCC 200 தீர்ப்பில், "readiness and willingness" மதிப்பீடு செய்யும்போது, நீதிமன்ற நடைமுறையால் ஏற்பட்ட தாமதங்களையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது.

Ram Lal Vs Jarnail Singh (2025 SCC Online SC 584) தீர்ப்பில், Section 28 மனுவை Section 5 Limitation Act போல அணுக முடியாது; ஒவ்வொரு நாளும் ஏன் தாமதம் ஏற்பட்டது என்று விளக்கம் கேட்க முடியாது என்றும், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் குறிப்பிட்ட காலவரம்பு வழங்காத நிலையில், பழைய காலவரம்பை மட்டும் அடிப்படையாக கொண்டு ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய முடியாது என்றும் கூறப்பட்டது.

V.S. Palanichamy Chettiar Vs C. Alagappan (1999) 4 SCC 702 வழக்கில், காரணமின்றி நீண்ட காலம் தொகை செலுத்தாததால் நிவாரணம் மறுக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்வழக்கில் அத்தகைய சூழ்நிலை இல்லை என்று நீதிமன்றம் வேறுபடுத்திக் காட்டியது.

நீதிமன்றம் இறுதியாக கூறியது என்னவெனில், இந்த வழக்கில் மனுதாரர் வேண்டுமென்றே தாமதப்-படுத்தியதாக எவ்வித சான்றும் இல்லை. உத்தரவு நகல் கிடைத்ததும், challan பெற நடவடிக்கை எடுத்து, குறுகிய காலத்திலேயே முழுத் தொகையும் செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, இந்த தாமதத்தை "fatal delay" என்று கூற முடியாது.

மேலும், விற்பனைப் பத்திரமும் ஏற்கனவே மனுதாரர் பெயரில் எழுதப்பட்டுவிட்ட நிலையில், தற்-போது possession வழங்கும் நிலை மட்டுமே மீதமுள்ளது என்றும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

இதன் அடிப்படையில்,

✔Section 28 கீழ் ஒப்பந்த ரத்து தானாக வழங்கப்படாது

✔நீதிமன்றம் கூடுதல் கால அவகாசம் வழங்க அதிகாரம் கொண்டுள்ளது

✔நீதிமன்ற நடைமுறையால் ஏற்பட்ட தாமதம் மனுதாரருக்கு எதிராக பயன்படுத்த முடியாது

✔ஒவ்வொரு தாமதமும் "readiness and willingness" இல்லாததைக் காட்டாது

✔இறுதி நிலை அடைந்த விவகாரங்களை மீண்டும் Execution Proceedings-ல் எழுப்ப முடியாது

என்று கூறி, ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்ய கோரிய மனுவை நிராகரித்து, decree holder-க்கு சாதகமாக தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

CRP Nos.3546, 3548, 3549, 3553 & batch

Kesavan Vs Jayarama Naicker & Ors

Date: 09.01.2026

Coram: Justice P.B. Balaji

Citation: 2026(2)CTC195

#9#

தமிழ்நாடு வீட்டு வசதி வாரியத்தால் ஒதுக்கப்பட்ட வீட்டிற்கு முழு உரிமை பத்திரம் கிடைக்கும் முன்பே செய்யப்பட்ட விற்பனை ஒப்பந்தம் — சட்டப்படி அமல்படுத்தக்கூடியதா?

இந்த தீர்ப்பு, தமிழ்நாடு வீட்டு வசதி வாரிய (Tamil Nadu Housing Board) சொத்துகளில் "alienation restriction" இருப்பினும், sale agreement மட்டும் செய்திருப்பது "alienation" ஆகுமா, மேலும் பின்னர் முழு உரிமை கிடைத்த பிறகு அந்த ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்த முடியுமா என்பதைக் குறித்து மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், முதல் பிரதிவாதிக்கு தமிழ்நாடு வீட்டு வசதி வாரியத்தால் ஒரு குடியிருப்பு ஒதுக்கப்பட்டது. அவர் ஏற்கனவே ஒரு பகுதி தொகையை வாரியத்திற்கு செலுத்தியிருந்தார். மீதமுள்ள தொகையை 7 ஆண்டுகள் மாத தவணைகளாக செலுத்த வேண்டிய நிலை இருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில், மனுதாரருடன் 23.06.1983 அன்று விற்பனை ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது. அந்த ஒப்பந்தத்தின் படி, முதல் பிரதிவாதி ஏற்கனவே செலுத்தியிருந்த ரூ.32,461/- தொகையை மனுதாரர் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும் என்றும், மீதமுள்ள அனைத்து தவணைகளையும் நேரடியாக வீட்டு வசதி வாரியத்திற்கு மனுதாரரே செலுத்த வேண்டும் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்படி, மனுதாரர் முழு தொகையையும் செலுத்தினார். மேலும், ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட நாளிலேயே, முதல் பிரதிவாதி மனுதாரருக்கு மாற்ற முடியாத பொது அதிகார ஆவணம் (Irrevocable Power of Attorney) வழங்கி, சொத்தின் உடைமையையும் ஒப்படைத்தார். பின்னர், வீட்டு வசதி வாரியத்திற்கு செலுத்த வேண்டிய அனைத்து தவணைகளையும் மனுதாரர் முறையாக செலுத்தி முடித்தார்.

ஆனால், பின்னர் முதல் பிரதிவாதி தனது மகளுக்கு settlement deed எழுதி வழங்கியிருப்பது மனுதாரருக்கு தெரியவந்தது. இதனால், மனுதாரர் ஒப்பந்தத்தை கட்டாயப்படுத்துமாறு வழக்கு தொடர்ந்தார்.

இதற்கு எதிராக, பிரதிவாதிகள் முக்கியமாக இரண்டு வாதங்களை முன்வைத்தனர். முதலாவது, Housing Board allotment rules மற்றும் lease-cum-sale agreement-ல், முழு உரிமை பத்திரம் கிடைக்கும் வரை சொத்தை மற்றவருக்கு மாற்றக்கூடாது என்ற தடை உள்ளது; எனவே, இந்த கிரய ஒப்பந்தம் சட்டவிரோதமானது என்று கூறினர். இரண்டாவது, sale agreement உண்மையானதல்ல; blank stamp papers-ல் பெற்ற கையெழுத்துகளை பயன்படுத்தி உருவாக்கப்பட்டது என்று வாதிட்டனர்.

நீதிமன்றம் முதலில் வீட்டு வசதி வாரிய விதிகளை ஆய்வு செய்தது.

வீட்டு வசதி வாரிய allotment manual என்பது ஒரு சட்ட விதி (statutory rule) அல்ல; அது ஒரு நிர்வாக வழிகாட்டுதல் மட்டுமே என்று நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது. எனவே, அதிலுள்ள restriction-ஐ நேரடியாக statutory prohibition போல பார்க்க முடியாது என்று கூறப்பட்டது.

மேலும், நீதிமன்றம் மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை விளக்கியது: ஒரு sale agreement மட்டும் செய்யப்பட்டதால், அதனால் சொத்தில் உரிமை உருவாகாது. Sale agreement என்பது எதிர்காலத்தில் விற்பனை செய்யும் வாக்குறுதி மட்டுமே; அது உடனடியாக "alienation" அல்லது "transfer of interest" ஆகாது.

இந்த வழக்கில், மனுதாரர் specific performance கோரியது, வீட்டு வசதி வாரியம் பின்னர் முழு கிரய பத்திரம் வழங்கிய பிறகே. அதாவது, allottee-க்கு முழு உரிமை கிடைத்த பிறகு தான் கிரய பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒப்பந்தத்தில் இருந்தது. எனவே, இது வீட்டு வசதி வாரிய restriction-ஐ மீறுவது அல்ல என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதற்காக, நீதிமன்றம் பல தீர்ப்புகளை ஆய்வு செய்தது.

Narayanamma Vs Govindappa (2019) 19 SCC 42 வழக்கில், agreement நேரடியாக statutory prohibition-ஐ மீறியதால் அது அமல்படுத்த முடியாதது என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியது. ஆனால் இவ்வழக்கில் statutory prohibition இல்லை என்பதால், அந்த தீர்ப்பு பொருந்தாது என்று கூறப்பட்டது.

G.T.Girish Vs Y.Subba Raju (2022) 12 SCC 321 வழக்கில், agreement statutory rules-ஐ மீறியதால் அது செல்லாது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் இங்கு Housing Board manual ஒரு statutory rule அல்ல என்பதால், அந்த தீர்ப்பும் பொருந்தாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், P.M.Thangavel Vs M.Ramamoorthy (2019-4-L.W.512) வழக்கில், Housing Board allotment restriction காரணமாக agreement

enforceable அல்ல என்று கூறப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அந்த அணுகுமுறையை இந்நீதிமன்றம் ஏற்கவில்லை. ஒரு sale agreement மட்டும் "alienation" ஆகாது; அதனால் உரிமை உருவாகாது என்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

நீதிமன்றம் மேலும், தன்னுடைய முந்தைய தீர்ப்பான S.Rajeshwari Vs P.Selvi (MANU/TN/6931/2023) வழக்கையும் மேற்கோள் காட்டியது. அந்த தீர்ப்பில், ஆரம்பத்தில் உரிமை இல்லாதவரும் பின்னர் உரிமை பெற்றால், Specific Relief Act Section 13(1)(a) அடிப்படையில் agreement holder specific performance கோரலாம் என்று கூறப்பட்டது.

Specific Relief Act Section 13(1)(a)-ஐ விளக்கிய நீதிமன்றம், "ஒருவர் உரிமை இல்லாமல் agreement செய்திருந்தாலும், பின்னர் உரிமை பெற்றால், agreement holder அந்த உரிமையின் அடிப்படையில் specific performance கோரலாம்" என்று கூறியது.

இந்த வழக்கில், allottee பின்னர் Housing Board-இடமிருந்து முழு sale deed பெற்றிருந்தார். எனவே, அவர் பின்னர் பெற்ற உரிமையின் அடிப்படையில் agreement-ஐ நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை உருவாகிறது என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

மேலும், readiness and willingness பற்றியும் நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்தது. ஒப்பந்தத்தில் கூறியபடி, மனுதாரர் அனைத்து தவணைகளையும் நேரடியாக Housing Board-க்கு செலுத்தியிருந்தார். இதைப்பற்றி எந்த சர்ச்சையும் இல்லை. எனவே, ஆரம்பத்திலிருந்தே மனுதாரர் தனது கடமைகளை முறையாக நிறைவேற்றியுள்ளார்; அதனால் அவர் continuous readiness and willingness-ஐ நிரூபித்துள்ளார் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

கிரய ஒப்பந்தம் fabricated என்று கூறிய வாதத்தையும் நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட பிரதிவாதிகள் 1 முதல் 3 வரை யாரும் நேரடியாக அதை மறுக்கவில்லை. அவர்கள் written statement கூட தாக்கல் செய்யவில்லை. மேலும், ஒப்பந்த சாட்சியாளர் நீதிமன்றத்தில் சாட்சி அளித்து execution-ஐ உறுதிப்படுத்தினார். இதனால்,

agreement உண்மையானது என்று நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது, விசாரனை நீதிமன்றம் வழங்கிய specific performance தீர்ப்பினை உறுதி செய்து, மேல்முறையீட்டை நீதி-மன்றம் தள்ளுபடி செய்தது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

A.S.No.1091 of 2004

A.L.Geetha Narayanan & Ors Vs S.Sriraman & Ors

Date: 07.01.2026

Coram: Justice S. Sounthar

Citation: 2026:MHC:142

#10#

மூல ஆவணங்கள் இல்லாமல், பதிவுத்துறை அலுவலகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட சான்று நகல்களின் அடிப்படையில் சொத்து உரிமையை நிரூபிக்க முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களின் சான்று நகல்கள் எந்த சூழ்நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும், "பொது ஆவணம்" என்றால் என்ன, மேலும் பட்டா மட்டும் உரிமையை நிரூபிக்குமா என்பதைக் குறித்து மிக விரிவாகவும் முக்கியமாகவும் விளக்குகிறது. குறிப்பாக, பழைய சொத்து வழக்குகளில் மூல ஆவணங்கள் கிடைக்காத சூழ்நிலையில், பதிவுத்துறையிலிருந்து பெறப்பட்ட சான்று நகல்களை எந்த அளவுக்கு நம்பலாம்

என்பதையும் இந்த தீர்ப்பு தெளிவு-படுத்துகிறது.

இவ்வழக்கில், மனுதாரர்கள் தங்க-ளுக்கு சொந்தமான நிலத்தில் பிரதிவாதிகள் போலியான விற்ப-னைப் பத்திரத்தை உருவாக்கி உரிமை கோருவதாக கூறி, உரிமை அறிவிப்பும் நிரந்தரத் தடையும் கோரி வழக்கு தொடர்ந்தனர். மனுதாரர்களின் தந்தை ஈஸ்வரப்ப கவுண்டர், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு குடும்ப வாய்மொழி பாகப்பிரிவின் மூலம் இந்த சொத்தினைப் பெற்றதாகவும், பின்னர் அவர் மறைவுக்குப் பிறகு மனுதாரர்கள் அந்த சொத்தினை அனுபவித்து வருவதாகவும் கூறப்-பட்டது.

மனுதாரர்களின் வழக்குப்படி, 1938 ஆம் ஆண்டு குப்பண்ண கவுண்டர் என்பவர் நிலத்தின் ஒரு பங்கினை வாங்கியிருந்தார். பின்னர், 1945 ஆம் ஆண்டு அந்த சொத்து ஈஸ்வரப்ப கவுண்டருக்கு விற்பனை செய்யப்-பட்டது. மேலும், 1954 ஆம் ஆண்டு மற்றொரு நபர் ஒரு பகுதி நிலத்தை ஈஸ்வரப்ப கவுண்டருக்கு தானமாக வழங்கியிருந்தார். இதன் மூலம், மனுதாரர்களின் தந்தை மொத்தமாக 2.26 ஏக்கர் நிலத்தின் உரிமையாளர் ஆனார் என்று கூறப்பட்டது.

இதனை நிரூபிக்க மனுதாரர்கள், 1938 மற்றும் 1945 ஆம் ஆண்டுகளுக்குரிய பழைய பதிவு செய்யப்பட்ட விற்பனைப் பத்திரங்களின் சான்று நகல்களை தாக்கல் செய்தனர். மேலும், “அ” பதிவேடு, கிஸ்து ரசீதுகள், வருவாய் பதிவுகள் மற்றும் தானப்பத்திரங்களையும் தாக்கல் செய்து, அவர்கள் நீண்ட காலமாக சொத்தினை அனுபவித்து வந்ததை நிரூபிக்க முயன்றனர்.

இதற்கு எதிராக, பிரதிவாதிகள், மனுதாரர்கள் மூல ஆவணங்களை தாக்கல் செய்யவில்லை; எனவே சான்று நகல்களை அடிப்படையாக கொண்டு உரிமை நிரூபிக்க முடியாது என்று வாதிட்டனர். மேலும், அவர்களது முன்னோர்களே இந்த சொத்தினை முன்பே வாங்கியி-ருந்ததாகவும், பின்னர் தாங்கள் சட்டப்படி விற்பனைப் பத்திரம் மூலம் சொத்தை வாங்கியதாகவும் கூறினர்.

பிரதிவாதிகளின் முக்கிய வாதம் என்னவெனில், மனுதாரர்கள் தாக்கல் செய்த சான்று நகல்கள் இரண்டாம் நிலை சாட்சியங்கள் மட்டுமே; அவற்றை ஏற்க, மூல ஆவணங்கள் எங்கே உள்ளன, ஏன் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை என்பதற்கான உரிய விளக்கம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இதற்காக, அவர்கள் உச்சநீதிமன்றத்தின் சில தீர்ப்பு-களையும் மேற்கோள் காட்டினர்.

விசாரணை நீதிமன்றமும் ஆரம்பத்தில் இந்த வாதத்தை ஏற்று, மனுதா-ரர்களின் சில ஆவணங்களை முழு-மையாக நம்ப மறுத்தது. இருப்பினும், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், பதிவுத்-துறை அலுவலகத்திலிருந்து பெறப்-பட்ட சான்று நகல்கள் சட்டப்படி ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை என்றும், அவற்றை வெறும் இரண்டாம் நிலை சாட்சியம் என்று மட்டும் கூறி நிராகரிக்க முடியாது என்றும் கூறி, மனுதாரர்களுக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு வழங்கியது.

இந்த தீர்ப்பை எதிர்த்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட இரண்டாம் மேல்முறை-யீட்டில், உயர்நீதிமன்றம் இந்திய சாட்சியச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 62, 64, 65, 74 மற்றும் 79 ஆகியவற்றை விரிவாக ஆய்வு செய்தது.

நீதிமன்றம் முதலில் "முதன்மை சாட்சியம்" மற்றும் "இரண்டாம் நிலை சாட்சியம்" பற்றிய சட்ட நிலையை விளக்கியது. பொதுவாக, ஒரு ஆவணத்தை நிரூபிக்க அதன் மூல ஆவணம் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும். ஆனால், சில விதி-விலக்கான சூழ்நிலைகளில் சான்று நகல்களும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படலாம் என்று கூறப்பட்டது.

குறிப்பாக, இந்திய சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 74(2)-ன் படி, பதிவுத்துறை அலுவலகத்தில் பாதுகாக்கப்படும் தனிப்பட்ட ஆவணங்களின் பதிவுகள் "பொது ஆவணம்" என கருதப்படும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, பதிவு செய்யப்பட்ட விற்பனைப் பத்திரங்களின் சான்று நகல்கள், பொது ஆவணங்களின் சான்று நகல்களாகும்; அவற்றை சட்டப்படி சாட்சியமாக பயன்படுத்தலாம் என்று கூறப்பட்டது.

மேலும், பிரிவு 79-ன் படி, பதிவுத்துறையிலிருந்து முறையாக பெறப்பட்ட சான்று நகல்கள் உண்மையானவை என்ற முன்னறிவிப்பு சட்டத்தில் உண்டு என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. அதனால், அவற்றை வெறும் சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் நிராகரிக்க முடியாது என்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

இதற்காக, உச்சநீதிமன்றத்தின் Appaiya Vs Andimuthu @ Thangapandi & Others தீர்ப்பை உயர்நீதிமன்றம் விரிவாக மேற்கோள் காட்டியது. அந்த தீர்ப்பில், பதிவுத்துறையிலிருந்து பெறப்பட்ட சான்று நகல்கள் பொது ஆவணங்களாக கருதப்படுகின்றன என்றும், அவற்றை இரண்டாம் நிலை சாட்சியமாக பயன்படுத்தலாம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், பதிவுத்துறை அலுவலகத்தில் இருக்கும் பதிவு நகல் தானே ஒரு பொது ஆவணம் என்பதால், அதை தனியாக மீண்டும் நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் அந்த தீர்ப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீதிமன்றம் மேலும் முக்கியமான ஒரு அம்சத்தை சுட்டிக்காட்டியது. வழக்கு விசாரணையின் போது, மனுதாரர்கள் தாக்கல் செய்த சான்று நகல்கள் குறியிடப்பட்டபோது பிரதிவாதிகள் எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. பின்னர் மேல்முறையீட்டில் மட்டும் அவற்றை எதிர்ப்பது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

அதே நேரத்தில், நீதிமன்றம் ஒரு முக்கியமான சட்டக் கொள்கையையும் விளக்கியது. சான்று நகல்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலே போதாது; அந்த ஆவணங்களில் குறிப்பிடப்பட்ட பரிவர்த்தனைகள் உண்மையானவை என்பதையும் வழக்கு தொடர்ந்த தரப்பினர் நிரூபிக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது.

இந்த வழக்கில், மனுதாரர்கள் தாக்கல் செய்த "அ" பதிவேடு, கிஸ்து ரசீதுகள் மற்றும் வருவாய் பதிவுகள் அனைத்தும் ஈஸ்வரப்ப கவுண்டர் பெயரிலேயே இருந்தன. மேலும், அவருக்காக செய்யப்பட்ட தானப்பத்திரங்களும் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவை அனைத்தும்

சேர்ந்து பார்த்தபோது, மனுதாரர்-களின் தந்தை நீண்ட காலமாக சொத்தினை அனுபவித்து வந்தது நிரூபிக்கப்பட்டது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

மாறாக, பிரதிவாதிகள் தங்களது முன்னோர்களுக்கு உரிமை எவ்வாறு வந்தது என்பதை நிரூபிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் நம்பியிருந்த செட்டில்மென்ட் பத்திரத்தில், அந்த சொத்து முன்னோர்களிடமிருந்து வந்ததாக கூறப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கான அடிப்படை உரிமை ஆவணங்கள் எதுவும் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை.

மேலும், பட்டா மட்டும் உரிமை ஆவணம் அல்ல என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது. பட்டா என்பது வருவாய் நிர்வாகத்திற்கான பதிவு மட்டுமே; அது தனியாக உரிமையை உருவாக்காது என்று கூறப்பட்டது.

இதன் அடிப்படையில்,

✔ பதிவுத்துறை அலுவலக சான்று நகல்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை

✔ பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களின் சான்று நகல்கள் பொது ஆவணங்களாக கருதப்படும்

✔மூல ஆவணங்கள் இல்லாததால் மட்டும் சான்று நகல்களை நிராகரிக்க முடியாது

✔பதிவுத்துறை சான்று நகல்களுக்கு உண்மைத்தன்மை முன்னறிவிப்பு உண்டு

✔பட்டா மட்டும் உரிமையை நிரூபிக்காது

✔உரிமை கோருபவர் தனது முன்னோர்களின் உரிமை தொடர்ச்-சியை நிரூபிக்க வேண்டும்

என்று கூறி, இரண்டாம் மேல்முறை-யீட்டை உயர்நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்து, மேல்முறையீட்டு நீதிமன்-றத்தின் தீர்ப்பை உறுதி செய்தது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

S.A.No.1286 of 2019

C.Ravichandran Vs E.Annamalai & Ors

Date: 09.01.2026 Citation:2026(2)CTC217

Coram: Justice K.Govindarajan Thilakavadi

#11#

பதிவு செய்யப்பட்ட விடுதலை பத்திரத்தை ரத்து செய்யாமல், நேரடியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா? மேலும், மோசடி மற்றும் தவறான விளக்கத்தின் அடிப்படையில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்தை செல்லாததாகக் கூற என்ன மாதிரியான குறிப்பிட்ட உரைகள் மனுவில் இருக்க வேண்டும்?

இந்த தீர்ப்பு, பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களுக்கு சட்டத்தில் வழங்கப்-படும் முன்னறிவிப்பு, "non est factum" என்ற கொள்கை, தவறான விளக்கம் மற்றும் மோசடி குறித்த மனு எவ்வளவு துல்லியமாக இருக்க வேண்டும், மேலும் விடுவிப்பு பத்திரத்தை ரத்து செய்யாமல் பாகப்பிரிவு கோர முடியுமா என்பதைக் குறித்து மிக விரிவாக விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை என்பவர் 04.08.1990 அன்று உயில் எழுதாமல் இறந்துவிட்டார். அவருக்கு மனைவி, ஐந்து மகள்கள் மற்றும் ஒரு மகன் இருந்தனர். புதுச்சேரி மற்றும் காரைக்கால் பகுதியில் நடைமுறையில் இருந்த இந்து மரபுச் சட்டத்தின் படி, அவரின் சொத்துகளில் அனைத்து வாரிசுகளுக்கும் சம உரிமை உண்டு என்று மனுதாரர்கள் கூறினர்.

மனுதாரர்களின் வழக்குப்படி, குடும்-பத்தின் ஒரே ஆண் வாரிசான முதல் பிரதிவாதி, தந்தையின் வியாபாரம் மற்றும் சொத்துகளை நிர்வகிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால், முதலில் ஒரு பொது அதிகார ஆவணம் பெற்றார். அதன் சில நாட்களுக்குப் பிறகு, வங்கிக் கணக்குகளை நிர்வகிக்க இன்னொரு ஆவணம் தேவைப்-படுவதாக கூறி, பெண்களிடமிருந்து கையெழுத்துகள் பெறப்பட்டன. அந்த ஆவணம் பின்னர் "விடுதலை பத்திரம்" என்று தெரியவந்தது என்று மனுதாரர்கள் கூறினர்.

அந்த விடுதலை பத்திரம் 08.10.1990 அன்று பதிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால், அந்த ஆவணம் மோசடி, தவறான விளக்கம் மற்றும் நம்பிக்கை துரோகம் மூலம் பெறப்பட்டது என்றும், அதன் உள்ளடக்கம் பெண்-களுக்கு தெரியப்படுத்தப்படவில்லை என்றும் மனுதாரர்கள் கூறினர். இந்த விடுதலைவிடுதலை பத்திரம் பற்றி 2006-ஆம் ஆண்டில்தான் தங்களுக்கு தெரிய-வந்தது என்றும் அவர்கள் வழக்கில் குறிப்பிட்டனர்.

இதற்கிடையில், முதல் பிரதிவாதி அந்த விடுதலை பத்திரத்தை அடிப்படை-யாக கொண்டு சொத்துகளை தன் பெயரில் மாற்றிக் கொண்டதுடன், பின்னர் சில சொத்துகளை மூன்றாம்

நபர்களுக்கும் விற்பனை செய்திருந்-தார்.

விசாரணை நீதிமன்றம், விடுதலை பத்திரம் தவறான விளக்கத்தின் மூலம் பெறப்பட்டது என்றும், அது செல்லாத ஆவணம் என்றும் கூறி, மனுதாரர்களுக்கு 6/7 பங்கு வழங்கி பாகப்பிரிவு முன்தீர்ப்பு வழங்கியது.

ஆனால், இந்த தீர்ப்பை எதிர்த்து மேல்முறையீடுகள் தாக்கல் செய்யப்-பட்டன. மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் முதலில் ஒரு முக்கியமான சட்டக் கேள்வியை எழுப்பியது: பதிவு செய்யப்பட்ட விடுவிப்பு பத்திரம் இருக்கும்போது, அதை ரத்து செய்ய கோராமல் நேரடியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா?

நீதிமன்றம், பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்தின் பதிவு என்பது ஒரு "solemn act of sovereign" என்று கூறியது. அதாவது, பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்திற்கு சட்டத்-தில் ஒரு முக்கியமான முன்னறிவிப்பு உண்டு. இந்திய சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 114(e)-ன் படி, அரசு அதிகாரிகள் செய்த அதிகாரப்பூர்வ செயல்கள் முறையாக செய்யப்பட்டதாக நீதி-மன்றம் முன்னறிவிப்பு எடுக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது.

எனவே, பதிவு செய்யப்பட்ட விடுதலை பத்திரத்தை செல்லாததாக கூறுபவர்கள், சாதாரண குற்றச்-சாட்டுகள் மட்டும் முன்வைத்தால் போதாது; மோசடி, தவறான விளக்கம், நம்பிக்கை துரோகம், அநியாயமான செல்வாக்கு போன்ற குற்றச்சாட்டுகள் துல்லியமான விவ-ரங்களுடன் மனுவில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதற்காக, நீதிமன்றம் சிவில் நடைமுறைச் சட்டம் ஆணை 6 விதி 4-ஐ விரிவாக ஆய்வு செய்தது. அந்த விதியின் படி, மோசடி அல்லது தவறான விளக்கம் குறித்த குற்றச்-சாட்டுகள் முன்வைக்கப்படும்போது, தேதி, நிகழ்வு, எப்படி மோசடி செய்யப்பட்டது, யார் என்ன கூறினர் போன்ற விபரங்கள் குறிப்பாக மனுவில் இருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது.

இதற்காக, **Celestine Vs Ebisal**, **P.Kaliammal Vs Rathinammal**,

Lalli Parshad Vs Kamal Distillery Co. போன்ற தீர்ப்புகளை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது. “பொதுவான குற்றச்சாட்டு போதாது; துல்லியமான விவரங்கள் அவசியம்” என்ற சட்டக் கொள்கை இந்த தீர்ப்புகளில் வலியுறுத்தப்பட்டதாக நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், முழு வயதான மற்றும் புரிதல் திறன் கொண்ட ஒருவர், ஆவணத்தை படிக்காமல் கையெழுத்திட்ட பிறகு, பின்னர் “அது என்ன ஆவணம் என்று தெரியவில்லை” என்று எளிதில் கூற முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. இதற்காக, **K.M.Madhavakrishnan Vs S.R.Sami** தீர்ப்பு மேற்கோள் காட்டப்பட்டது.

அதே நேரத்தில், “non est factum” என்ற கொள்கையையும் நீதிமன்றம் விளக்கியது. ஒருவர் ஒரு வகை ஆவணம் என்று நம்ப வைத்து முற்றிலும் வேறுவகை ஆவணத்தில் கையெழுத்து பெறப்பட்டால், அந்த ஆவணம் முற்றிலும் செல்லாததாக கருதப்படலாம் என்று **Bismillah Vs Janeshwar Prasad** மற்றும் **Ningawwa Vs Byrappa** தீர்ப்புகள் மூலம் நீதிமன்றம் விளக்கியது.

ஆனால், இந்த வழக்கில் மனுதாரர்கள் முன்வைத்த குற்றச்சாட்டுகள் போது-மான துல்லியத்துடன் இல்லை என்று நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது. குறிப்பாக, முதல் மனுதாரர் 2001-ஆம் ஆண்டிலேயே விடுதலை பத்திரம் பற்றி தெரிந்திருந்ததாக சாட்சியில் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார். அதன்பிறகும் 2007-ஆம் ஆண்டில்தான் வழக்கு தொடரப்பட்டது.

இதனால், வரையறைக் காலச் சட்டத்தின் கீழ், விடுதலை பத்திரத்தை ரத்து செய்ய வேண்டிய கோரிக்கை மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் முன்வைக்-கப்பட வேண்டும்; ஆனால் அது செய்யப்படவில்லை என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், மனுதாரர்கள் திட்டமிட்டே விடுதலை பத்திரத்தை ரத்து செய்யும் கோரிக்கையை விடுத்து, வெறும் பாகப்பிரிவு வழக்கை மட்டும் தாக்கல் செய்துள்ளனர் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. இது சிவில் நடைமுறைச்

சட்டம் ஆணை 2 விதி 2-க்கு எதிரானது என்றும் கூறப்பட்டது.

இந்த வழக்கில், இரண்டு மனுதாரர்கள் சிறார்களாக இருந்த காலத்திலேயே விடுதலை பத்திரம் செய்யப்பட்டி-ருந்தது. சிறார்களின் உரிமை தொடர்பான பரிவர்த்தனைக்கு நீதி-மன்ற அனுமதி பெறப்படவில்லை என்பதையும் நீதிமன்றம் கவனித்தது. இருப்பினும், சிறார்களும் அந்த ஆவணத்தை ரத்து செய்ய வேண்டிய கோரிக்கையை முன்வைக்க வேண்டி-யது அவசியம் என்று கூறப்பட்டது.

இதற்காக, முழு அமர்வு தீர்ப்பான **Sankaranarayana Pillai Vs Kandasamia Pillai**, மேலும் உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்பான **Ram Cachan Misra** மற்றும் **Anjali Vs Arumuga Chettiar** தீர்ப்புகளையும் நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது.

மேலும், விடுதலை பத்திரத்தின் அடிப்படையில் பின்னர் சொத்து-களை வாங்கியவர்கள் நல்ல நம்பிக்கையுடன் வாங்கியவர்களா என்பதையும் நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்தது. விசாரணை நீதிமன்றம் அவர்கள் நல்ல நம்பிக்கையுள்ள வாங்குபவர்கள் அல்ல என்று கூறியிருந்தாலும், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், விடுதலை பத்திரம் செல்லுபடியாக இருக்கும் வரை அதன் அடிப்படையில் செய்யப்பட்ட விற்ப-னைகளும் செல்லுபடியாகும் என்று கூறியது.

இதன் அடிப்படையில்,

✔பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்க-ளுக்கு சட்ட முன்னறிவிப்பு உண்டு

✔மோசடி மற்றும் தவறான விளக்கம் குறித்த குற்றச்சாட்டுகள் துல்லியமாக மனுவில் குறிப்பிடப்பட வேண்டும்

✔விடுவிப்பு பத்திரத்தை ரத்து செய்யாமல் நேரடியாக பாகப்பிரிவு கோர முடியாது

✔வரையறைக் காலத்திற்குள் ரத்து கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட வேண்டும்

✔பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்தை புறக்கணித்து வெறும் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியாது

✔சிறார்களின் உரிமை இருந்தாலும், ஆவணத்தை ரத்து செய்யும் கோரிக்கை அவசியம்

✔பதிவு செய்யப்பட்ட விடுவிப்பு பத்திரத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்-பட்ட பின்னர் விற்பனைகளும் செல்லுபடியாகும் என்று கூறி, விசாரணை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ரத்து செய்து, மேல்முறையீடுகளை உயர்நீதிமன்றம் அனுமதித்தது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

A.S.Nos.708 & 817 of 2010 and A.S.No.579 of 2022

D.Singaravelu Vs Vedavalli & Others

Date: 28.11.2025

Coram: Dr.Justice G.Jayachandran & Justice Mummine ni Sudheer Kumar

citation: 2026(1)CTC 17

#12#

ஆயுள் கைதிகளின் முன்கூட்டிய விடுதலை தொடர்பாக அமைச்சரவை பரிந்துரையை ஆளுநர் நிராகரிக்க முடியுமா? அல்லது அமைச்சரவை ஆலோசனைக்கு கட்டுப்பட்டவரா?

இந்த முழு அமர்வு தீர்ப்பு, இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 161 கீழ் ஆளுநரின் அதிகாரம் எவ்வளவு வரை உள்ளது, அமைச்சரவை ஆலோசனையை அவர் மீற முடியுமா, முன்கூட்டிய விடுதலை தொடர்பாக தனிப்பட்ட விருப்பப்படி முடிவு எடுக்க முடியுமா என்பதைக் குறித்து மிக முக்கியமான அரசியல் சட்டக் கொள்கைகளை விளக்குகிறது.

இந்த வழக்குகள் அனைத்தும் ஆயுள் கைதிகளின் முன்கூட்டிய விடுதலை தொடர்பானவை. பல்வேறு கைதிகள் மற்றும் அவர்களின் குடும்பத்தினர், தமிழக அரசால் வெளியிடப்பட்ட முன்கூட்டிய விடுதலை அரசாணை-களின் கீழ் தங்களுக்கு விடுதலை வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கோரி மனுக்கள் தாக்கல் செய்திருந்தனர். சில வழக்குகளில் அமைச்சரவை பரிந்துரை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், பின்னர் ஆளுநரால் அவை நிராகரிக்கப்-பட்டதாக மனுதாரர்கள் வாதிட்டனர்.

மனுதாரர்களின் முக்கிய வாதம் என்னவெனில், அமைச்சரவை பரிந்து-ரையை ஆளுநர் தனது தனிப்பட்ட விருப்பப்படி நிராகரிக்க முடியாது; இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அவர் அமைச்சரவை ஆலோசனைக்கு கட்டுப்பட்டவராக செயல்பட வேண்டும் என்பதாகும்.

இந்த விவகாரத்தை விசாரித்த இரு நீதிபதிகள் அமர்வு, முன்பு உயர்நீதிமன்றத்தில் வழங்கப்பட்ட இரண்டு வேறுபட்ட தீர்ப்புகளை கவனத்தில் எடுத்தது. ஒரு தீர்ப்பில், அமைச்சரவை ஆலோசனை ஆளுந-ருக்கு கட்டாயமானது என்று கூறப்பட்-டிருந்தது. மற்றொரு தீர்ப்பில், சில அரிதான சூழ்நிலைகளில் ஆளுநர் தனிப்பட்ட விருப்பப்படி செயல்பட-லாம் என்று கூறப்பட்டிருந்தது.

இதனால், இரண்டு முக்கியமான சட்டக் கேள்விகள் முழு அமர்விற்கு அனுப்பப்பட்டன:

1. முன்கூட்டிய விடுதலை மற்றும் தண்டனை தளர்வு தொடர்பான விஷயங்களில் ஆளுநர் அமைச்சரவை ஆலோசனைக்கு கட்டுப்பட்டவரா?

2. அவர் கட்டுப்பட்டவரானால், எந்த சூழ்நிலையில் அமைச்சரவை கருத்-துக்கு மாறாக தனிப்பட்ட முடிவு எடுக்க முடியும்?

மாநில தரப்பில் ஆஜரான அரசு தலைமை குற்றவியல் வழக்கறிஞர், உச்சநீதிமன்றத்தின் பல முக்கிய தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டி வாதிட்டார். குறிப்பாக, **Maru Ram Vs Union of India**, **Samsher Singh Vs State of Punjab**, **A.G.Perarivalan Vs State of Tamil Nadu** போன்ற தீர்ப்புகளில், ஆளுநர்

தனிப்பட்ட முறையில் அல்ல; அமைச்சரவை ஆலோசனையின் அடிப்படையிலேயே செயல்பட வேண்டும் என்று தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளதாக வாதிட்டார்.

மேலும், **Perarivalan** தீர்ப்பில் உச்சநீதிமன்றம், "ஆளுநர் என்பது மாநில அரசின் சுருக்கமான வெளிப்பாடு மட்டுமே" என்று கூறியிருப்பதையும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. அமைச்சரவை பரிந்துரையை நீண்ட காலம் நிலுவையில் வைத்திருப்பதோ அல்லது காரணமின்றி தாமதப்படுத்துவதோ அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்துக்கு எதிரானது என்றும் அந்த தீர்ப்பில் கூறப்பட்டிருந்தது.

அதே நேரத்தில், சில வழக்குகளில் ஆளுநர் தனிப்பட்ட விருப்பப்படி செயல்படலாம் என்ற வாதத்திற்கு ஆதாரமாக, **M.P.Special Police Establishment Vs State of M.P.** தீர்ப்பு மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. அந்த தீர்ப்பில், அமைச்சரவை முடிவு பக்ஷபாதமாகவோ அல்லது பொருத்தமான காரணிகளை பரிசீலிக்காமல் எடுக்கப்பட்டதாக இருந்தால், சில விசேஷ சூழ்நிலைகளில் ஆளுநர் தனிப்பட்ட முடிவு எடுக்கலாம் என்று கூறப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், முழு அமர்வு நீதிமன்றம், அந்த தீர்ப்பு முற்றிலும் வேறுபட்ட சூழ்நிலையில் வழங்கப்பட்டது என்று கூறியது. அந்த வழக்கு, ஊழல் தடுப்பு சட்டத்தின் கீழ் அமைச்சர்களுக்கு எதிராக வழக்கு தொடர அனுமதி வழங்குவது தொடர்பானது; அது அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் பிரிவு 161 கீழ் வழங்கப்படும் கருணை அதிகாரம் தொடர்பானது அல்ல என்று நீதிமன்றம் விளக்கியது.

மேலும், **Perarivalan** தீர்ப்பிலேயே, **M.P.Special Police Establishment** தீர்ப்பு ஆய்வு செய்யப்பட்டு, அது பிரிவு 161 அதிகாரத்திற்கு பொருந்தாது என்று தெளிவாக கூறப்பட்டிருப்பதையும் நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது.

நீதிமன்றம் மேலும், ஏழு நீதிபதிகள் அமர்வு வழங்கிய **Samsher Singh** தீர்ப்பையும், அரசியல் அமைப்புச் சட்ட அமர்வு வழங்கிய **Maru Ram**

தீர்ப்பையும் விரிவாக ஆய்வு செய்தது. அந்த தீர்ப்புகளில், ஆளுநர் ஒரு அரசியல் தலைவரல்ல; அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி செயல்படும் மரியாதைத் தலைவர் மட்டுமே என்றும், அமைச்சரவை ஆலோ-சனையின் அடிப்படையிலேயே அதிகாரங்களை பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளதாக நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

இதற்கிடையில், “IN RE: ASSENT, WITHHOLDING OR RESERVATION OF BILLS BY THE GOVERNOR AND THE PRESIDENT OF INDIA” என்ற சமீபத்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்ட அமர்வு தீர்ப்பையும் முழு அமர்வு நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்தது. அந்த தீர்ப்பிலும், **Perarivalan** தீர்ப்பு சரியான சட்டநிலையை விளக்கு-வதாக ஏற்கப்பட்டிருப்பதை நீதி-மன்றம் குறிப்பிட்டது.

முக்கியமாக, முன்பு வழங்கப்பட்ட **Murugan @ Thirumalai Murugan** தீர்ப்பில், ஆளுநர் தனிப்பட்ட விருப்பப்படி செயல்படலாம் என்று கூறப்பட்ட பகுதி சரியான சட்டநிலையை பிரதிபலிப்பதில்லை என்றும், அது “per incuriam” எனப்படும் தவறான சட்டநிலை கொண்டதாகும் என்றும் முழு அமர்வு நீதிமன்றம் தெரிவித்தது.

இறுதியாக, முழு அமர்வு நீதிமன்றம் மிகத் தெளிவாகக் கூறியது:

✔முன்கூட்டிய விடுதலை மற்றும் தண்டனை தளர்வு தொடர்பாக ஆளுநர் அமைச்சரவை ஆலோச-னைக்கு முழுமையாக கட்டுப்பட்டவர்

✔ஆளுநர் தனிப்பட்ட விருப்பப்படி வேறுபட்ட முடிவு எடுக்க முடியாது

✔அமைச்சரவை ஆலோசனையை ஆளுநர் விரும்புகிறாரா இல்லையா என்பது சட்டரீதியாக முக்கியமல்ல

✔பிரிவு 161 கீழ் ஆளுநருக்கு தனிப்பட்ட சுய விருப்ப அதிகாரம் இல்லை

✔அமைச்சரவை முடிவில் குறை இருந்தால் அதை பரிசீலிப்பது நீதிமன்றத்தின் கடமை; ஆளுநரின் தனிப்பட்ட அதிகாரம் அல்ல

என்று தீர்மானித்து, அனைத்து வழக்குகளையும் தனித்தனி அமர்விற்கு மீண்டும் அனுப்பியது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

W.P.Nos.31478 of 2024 etc. batch

Eswaran Vs State

Date: 02.04.2026

Coram: Justice A.D.Jagadish Chandira, Justice G.K.Ilanthiraiyan & Justice Sunder Mohan

Citation : 2026 (2) CTC 753

#13#

இறந்த நபரின் பெயரில் வருமான வரித்துறை நோட்டீஸ் மற்றும் மதிப்பீட்டு ஆணை பிறப்பிக்க முடியுமா? பின்னர் சட்ட வாரிசுகளை சேர்த்து அந்த நடவடிக்கையை காப்பாற்ற முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, இறந்த நபருக்கு எதிராக தொடங்கப்பட்ட வருமான வரி நடவடிக்கைகள் சட்டப்படி செல்லுமா, சட்ட வாரிசுகளுக்கு மரணத்தை தெரிவிக்க கடமை உள்ளதா, மேலும் வருமான வரிச் சட்டம் பிரிவு 159 எந்த சூழ்நிலையில் பயன்படுத்தப்படும் என்பதைக் குறித்து மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், செல்வராசு என்பவர் 04.01.2024 அன்று இறந்துவிட்டார். ஆனால், அதற்குப் பிறகு அவரின் பெயரிலேயே வருமான வரித்துறை, வருமான வரிச் சட்டம் பிரிவு 148A(d) கீழ் நடவடிக்கை தொடங்கி, பின்னர் மதிப்பீட்டு ஆணையும் வரி கோரிக்கை நோட்டீஸையும் பிறப்பித்தது.

இதனை எதிர்த்து, இறந்தவரின் சட்ட வாரிசான கவுதமன் உயர்நீதிமன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்தார். மனுதாரரின் முக்கிய வாதம் என்னவெனில், இறந்த நபரின் பெயரில் பிறப்பிக்கப்பட்ட நோட்டீஸ் மற்றும் அனைத்து தொடர் நடவடிக்கைகளும் ஆரம்பத்திலிருந்தே செல்லாதவை; உயிரில்லாத நபருக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கை தொடங்க முடியாது என்பதாகும்.

மேலும், வருமான வரிச் சட்டம் பிரிவு 159-ன் கீழ் சட்ட வாரிசுகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமானால், அந்த நடவடிக்கை அந்த நபர் உயிருடன் இருக்கும் போது தொடங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் வாதிடப்பட்டது. ஒருவர் இறந்த பிறகுதான் நடவடிக்கை தொடங்கப்பட்டிருந்தால், பின்னர் சட்ட வாரிசுகளை சேர்த்து அந்த தவறை சரி செய்ய முடியாது என்றும் கூறப்பட்டது.

மனுதாரர் தரப்பு மேலும், வருமான வரித்துறை ஏற்கனவே அபராத நடவடிக்கையை இறந்துவிட்டார் என்ற காரணத்தால் கைவிட்டிருந்தது; ஆனால் அதே நேரத்தில் மதிப்பீட்டு நடவடிக்கையை தொடர்ந்தது முற்றிலும் முரண்பாடானது என்றும் வாதிட்டது.

இதற்காக, மத்திய பிரதேச உயர்நீதிமன்றத்தின் **Meet Lalwani Vs Income Tax Officer** தீர்ப்பை மனுதாரர் தரப்பு மேற்கோள் காட்டியது.

இதற்கு எதிராக, வருமான வரித்துறை தரப்பு, இறந்தவரின் குடும்பத்தினர் மரணத்தை துறைக்கு தெரிவிக்கவில்லை; எனவே நடவடிக்கை செல்லாதது என்று கூற முடியாது என்று வாதிட்டது.

முதலில் வழக்கை விசாரித்த தனி நீதிபதி, சட்ட வாரிசுகள் மரணத்தை

தெரிவிக்காததால் துறையின் அதிகாரம் முற்றிலும் நீங்கிவிடாது என்று கூறினார். இருப்பினும், சட்ட வாரிசுகளுக்கு உரிய வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை என்பதால், நடவடிக்கையை ரத்து செய்து மீண்டும் புதிய விசாரணைக்கு அனுப்பினார்.

இந்த தீர்ப்பை எதிர்த்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட மேல்முறையீட்டை விசாரித்த இரு நீதிபதிகள் அமர்வு, மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை விரிவாக ஆய்வு செய்தது.

நீதிமன்றம் முதலில், இறந்த நபருக்கு எதிராக நோட்டீஸ் அனுப்புவது என்பது சாதாரண நடைமுறை குறைபாடு அல்ல; அது அடிப்படையான அதிகார குறைபாடு என்று கூறியது. உயிரில்லாத நபருக்கு எதிராக அதிகாரம் பெற முடியாது என்பதால், அப்படிப்பட்ட நோட்டீஸ் ஆரம்பத்திலிருந்தே செல்லாதது என்று கூறப்பட்டது.

இதற்காக, டெல்லி உயர்நீதிமன்றத்தின் **Savita Kapila Vs Assistant Commissioner of Income Tax** தீர்ப்பை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது. அந்த தீர்ப்பில், சட்ட வாரிசுகள் வருமான வரித்துறைக்கு மரணத்தை கட்டாயமாக தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற சட்டப் பொறுப்பு எங்கும் இல்லை என்று தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும், மதராஸ் உயர்நீதிமன்றத்தின் **Alamelu Veerappan Vs Income Tax Officer** தீர்ப்பிலும், இறந்தவரின் நிரந்தர கணக்கு எண்ணை ரத்து செய்ய சட்ட வாரிசுகளுக்கு கட்டாய கடமை இல்லை என்று கூறப்பட்டிருந்ததை நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது.

அதேபோல், பம்பாய் உயர்நீதிமன்றத்தின் **Sumit Balkrishna Gupta Vs Assistant Commissioner of Income Tax** தீர்ப்பிலும், சரியான நபரின் பெயரில் நோட்டீஸ் அனுப்புவது என்பது வெறும் நடைமுறை அல்ல; அது அதிகாரம் பெறுவதற்கான அடிப்படை நிபந்தனை என்று கூறப்பட்டிருந்தது.

நீதிமன்றம் குறிப்பாக, வருமான வரிச் சட்டம் பிரிவுகள் 292B மற்றும் 292BB மூலம் இப்படிப்பட்ட அடிப்படை குறைகளை சரி செய்ய முடியாது

என்று கூறியது. ஏனெனில், தவறான நபருக்கு அல்ல; உயிருடன் இருக்கும் சரியான நபருக்கே நோட்டீஸ் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்பது சட்டத்தின் அடிப்படை அவசியம் என்று நீதிமன்றம் விளக்கியது.

மேலும், பிரிவு 159 குறித்து நீதிமன்றம் முக்கியமான விளக்கம் வழங்கியது. அந்த பிரிவு, ஒருவர் உயிருடன் இருக்கும் போது தொடங்கப்பட்ட நடவடிக்கையை அவர் இறந்த பிறகு சட்ட வாரிசுகளுக்கு எதிராக தொடர அனுமதிக்கிறது. ஆனால், ஒருவர் இறந்த பிறகுதான் முதல் முறையாக நடவடிக்கை தொடங்கப்பட்டிருந்தால், பிரிவு 159 பயன்படுத்த முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இந்த வழக்கில், அனைத்து நடவடிக்கைகளும் அந்த நபர் இறந்த பிறகே தொடங்கப்பட்டிருந்ததால், வருமான வரித்துறையின் முழு நடவடிக்கையும் செல்லாதது என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

இதன் அடிப்படையில்,

✔இறந்த நபரின் பெயரில் நோட்டீஸ் அனுப்ப முடியாது

✔அப்படிப்பட்ட நோட்டீஸ் மற்றும் தொடர் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் செல்லாதவை

✔சட்ட வாரிசுகளுக்கு மரணத்தை தெரிவிக்க சட்ட கட்டாயம் இல்லை

✔பிரிவு 159 பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமெனில், நடவடிக்கை அந்த நபர் உயிருடன் இருக்கும் போது தொடங்கியிருக்க வேண்டும்

✔அடிப்படை அதிகார குறையை பின்னர் சட்ட வாரிசுகளை சேர்த்து சரி செய்ய முடியாது

✔பிரிவுகள் 292B மற்றும் 292BB இப்படிப்பட்ட குறையை காப்பாற்-றாது

என்று கூறி, தனி நீதிபதியின் தீர்ப்பை ரத்து செய்து, வருமான வரித்துறை-யின் நோட்டீஸ், மதிப்பீட்டு ஆணை மற்றும் வரி கோரிக்கை அனைத்-தையும் உயர்நீதிமன்றம் முழுமையாக ரத்து செய்தது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

W.A.No.529 of 2026

Gowthaman Vs Income Tax Officer

Date: 23.03.2026

Coram: Chief Justice Sushrut Arvind Dharmadhikari & Justice G.Arul Murugan

Citation : 2026:MHC:1173

#14#

1956-க்கு முன்பு தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு வந்த சொத்து, மகனின் தனிச்சொத்தா? அல்லது பூர்வீக கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தா? மேலும், குடும்பத் தலைவர் மற்ற கூட்டுரிமையாளர்களின் சம்மதமின்றி முழுச் சொத்தையும் ஒரே மகனுக்கு தானமாக வழங்க முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, 1956-க்கு முன் நடைபெற்ற சொத்து பரம்பரை மாற்றத்தின் சட்டநிலை, மிதாக்ஷரா இந்து சட்டத்தில் பூர்வீகச் சொத்தின் தன்மை, 2005 திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் மகள்களின் கூட்டுரிமை, குடும்பத்

தலைவரின் தான அதிகார வரம்பு, மேலும் மேல்முறையீட்டில் கூடுதல் ஆவணங்கள் தாக்கல் செய்யும் வரம்புகள் குறித்து மிக விரிவாக விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், சின்னம்மாள் என்பவர் தனது தந்தை முருகன் ஆசாரி மற்றும் சகோதரர்கள் மீது பாகப்பிரிவு கோரி வழக்கு தொடர்ந்தார். வழக்கில் இடம்பெற்ற இரண்டு சொத்துகளும் பூர்வீக கூட்டுக் குடும்பச் சொத்துகள் என்றும், தந்தை தனிப்பட்ட முறையில் முழுச் சொத்தையும் ஒரே மகனுக்கு தானமாக வழங்க முடியாது என்றும் மனுதாரர் கூறினார்.

முதல் சொத்து, முன்னோர்களின் நிலத்தை விற்று வாங்கப்பட்டதாகவும், இரண்டாவது சொத்து நேரடி பூர்வீகச் சொத்தாகவும் மனுதாரர் வாதிட்டார். மேலும், 26.04.2001 அன்று முதல் பிரதிவாதி தனது மகன் வையாபுரிக்கு வழங்கிய தானப் பத்திரம் சட்டப்படி செல்லாது என்றும் கூறப்பட்டது.

இதற்கு எதிராக, முதல் பிரதிவாதியான தந்தை, சொத்துகள் தன்னுடைய தனிச்சொத்துகள் என்றும், தச்சு வேலை மூலம் சம்பாதித்த வருமானத்தில் வாங்கியவை என்றும் வாதிட்டார். மேலும், மகளுக்கு திருமணத்தின் போது போதுமான சீர் வழங்கப்பட்டுவிட்டதாகவும் கூறினார்.

விசாரணை நீதிமன்றமும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமும், இரண்டு சொத்துகளும் பூர்வீக கூட்டுக் குடும்பச் சொத்துகள் என்று தீர்மானித்து, மனுதாரருக்கு 1/7 பங்கு வழங்கின.

இந்த தீர்ப்பை எதிர்த்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட இரண்டாம் மேல்முறையீட்டில், முதல் பிரதிவாதி புதிய வாதம் ஒன்றை முன்வைத்தார். அதாவது, இந்த சொத்துகள் தந்தையிடமிருந்து 1954-ஆம் ஆண்டு கிடைத்தவை; எனவே, இந்து பரம்பரைச் சட்டம், 1956 பிரிவு 8 கீழ் அவை தனிச்சொத்துகளாக மாறிவிட்டன; ஆகவே மகள் பாகப்பிரிவு கேட்க முடியாது என்று வாதிட்டார்.

மேலும், 1932, 1944 மற்றும் 1961-ஆம் ஆண்டுகளின் சில விற்பனைப் பத்திரங்களை கூடுதல் ஆவணங்களாக மேல்முறையீட்டில் தாக்கல் செய்ய

முயன்றார். அவை வீட்டிலிருந்த பழைய பெட்டியில் இப்போது தான் கிடைத்தன என்று கூறினார்.

நீதிமன்றம் முதலில், சிவில் நடைமுறைச் சட்டம் ஆணை 41 விதி 27 குறித்து விரிவாக ஆய்வு செய்தது. மேல்முறையீட்டில் கூடுதல் ஆவணங்களை தாக்கல் செய்வது ஒரு உரிமை அல்ல; குறிப்பிட்ட விசேஷ சூழ்நிலைகளில் மட்டுமே அனுமதிக்கப்படும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதற்காக, Iqbal Ahmed Vs Abdul Shukoor மற்றும் Union of India Vs K.V.Lakshman தீர்ப்புகளை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது.

நீதிமன்றம், முதல் பிரதிவாதி விசாரணை நீதிமன்றத்தில் "சொத்து என் சொந்த வருமானத்தில் வாங்கப்பட்டது" என்று கூறியிருந்தார்; ஆனால் மேல்முறையீட்டில் "தந்தையிடமிருந்து வந்தது" என்று முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலைப்பாடு எடுத்துள்ளார் என்று குறிப்பிட்டது.

ஒரு சொத்து தனிச்சம்பாதிப்பு என்ற வாதமும், பரம்பரை வழியாக வந்தது என்ற வாதமும் முற்றிலும் முரண்பட்ட சட்ட அடிப்படைகள் என்றும், இரண்டும் ஒன்றாக நிலைக்க முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

எனவே, மேல்முறையீட்டு நிலையில் புதிய வழக்கை உருவாக்க அனுமதிக்க முடியாது என்று கூறி, கூடுதல் ஆவணங்களை ஏற்க மறுத்தது.

அதன்பிறகு, நீதிமன்றம் முக்கியமான சட்டக் கேள்வியை ஆய்வு செய்தது: 1956-க்கு முன்பு தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு வந்த சொத்து என்ன தன்மை பெறும்?

நீதிமன்றம், இந்து பரம்பரைச் சட்டம், 1956 பிரிவு 8 என்பது 17.06.1956-க்கு பிறகு இறந்தவர்களின் சொத்துகளுக்கே பொருந்தும் என்று கூறியது. இந்த வழக்கில், முதல் பிரதிவாதியின் தந்தை 1954-ஆம் ஆண்டிலேயே இறந்துவிட்டதால், மிதாக்ஷரா இந்து சட்டமே பொருந்தும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மிதாக்ஷரா சட்டத்தின் படி, 1956-க்கு முன்பு தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு வந்த சொத்து, மகனின் கையில் அவரது பிள்ளைகளைப் பொருத்தவரை பூர்வீகச் சொத்தாக மாறிவிடும்;

மகன் பிறந்தவுடன் கூட்டுரிமை உருவாகிவிடும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதற்காக, Mulla's Hindu Law நூலில் உள்ள கொள்கைகளை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது.

மேலும், 2005 திருத்தச் சட்டம் அமலுக்கு வந்தபோது கூட்டுரிமை தொடர்ந்து இருந்ததால், மகளும் கூட்டுரிமையாளர் ஆகிவிட்டார்; எனவே பாகப்பிரிவு கேட்க உரிமையு-டையவர் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதற்கிடையில், முதல் பிரதிவாதி 2001-ஆம் ஆண்டு செய்த தானப் பத்திரத்தின் சட்டநிலையையும் நீதி-மன்றம் ஆய்வு செய்தது.

நீதிமன்றம், குடும்பத் தலைவர் என்பது குடும்பத்தின் மேலாளர் மட்டுமே; கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தை தனது விருப்பப்படி தானமாக வழங்க முழு அதிகாரம் இல்லை என்று கூறியது.

சட்டத் தேவைகள், குடும்ப நலன் அல்லது தவிர்க்க முடியாத குடும்பக் கடமைகள் போன்ற குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் மட்டுமே சொத்தை மாற்ற அதிகாரம் உண்டு; இலவச தானமாக வழங்கும் அதிகாரம் கிடையாது என்று நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியது.

ஒரே கூட்டுரிமையாளருக்கு முழுச் சொத்தையும் வழங்குவது என்பது "தானத்தின் மூலம் பாகப்பிரிவு" செய்வதற்கு சமம்; இந்து சட்டத்தில் அப்படிப்பட்ட கருத்தே கிடையாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது.

இதற்காக, உச்சநீதிமன்றத்தின் Thamma Venkata Subbamma Vs Thamma Rattamma மற்றும் Guramma Bhratar Chanbasappa Deshmukh Vs Malappa Chanbasappa தீர்ப்புகள் மேற்கோள் காட்டப்-பட்டன.

மேலும், முள்ளா இந்து சட்ட நூலில் உள்ள "கூட்டுரிமை பங்கை தானமாக வழங்க முடியாது" என்ற கொள்கை-யையும் நீதிமன்றம் குறிப்-பிட்டது.

இதனால், மற்ற கூட்டுரிமையா-ளர்களின் சம்மதமின்றி குடும்பத் தலைவர் செய்த தானப் பத்திரம் ஆரம்பத்திலிருந்தே செல்-லாது; அப்படிப்பட்ட ஆவணத்-தை பாக-

ப்பிரிவு வழக்கில் தனியாக ரத்து செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை; அதை புறக்கணிக்கலாம் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

முதல் பிரதிவாதி, 2005 திருத்தச் சட்டத்திற்கு முன் செய்யப்பட்ட தானம் என்பதால் அது பாதுகாக்-கப்படும் என்றும் வாதிட்டார். ஆனால் நீதிமன்றம், 2005 திருத்தச் சட்டத்தின் பாதுகாப்பு சட்டப்படி செல்லு-படியாக செய்யப்பட்ட பரிவர்த்-தனைகளுக்கே பொருந்தும்; ஆரம்பத்-திலிருந்தே செல்லாத தானத்தை அந்தச் சட்டம் காப்பாற்றாது என்று தீர்மானித்தது.

மேலும், முதல் பிரதிவாதியின் மற்றொரு மகன் திருமணம் ஆகாமல் இறந்ததால், அவரது பங்கை தானே பெறுவேன் என்ற வாதத்தையும் நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தில் அப்படிப்பட்ட பங்கு உயிர் பிழைத்த கூட்டுரி-மையாளர்களிடமே சேரும்; தனிப்ப-ட்ட வாரிசுரிமையாக மாறாது என்று கூறப்பட்டது.

இறுதியாக, நீதிமன்றம் மிக முக்கிய-மான சட்டக் கொள்கைகளை உறுதிப்படுத்தியது:

✔1956-க்கு முன்பு தந்தையிடமிருந்து மகனுக்கு வந்த சொத்து, பிள்ளை-களைப் பொருத்தவரை பூர்வீகச் சொத்தாக மாறும்

✔2005 திருத்தச் சட்டத்தால் மகள்களும் கூட்டுரிமையாளர்களாக உரிமை பெறுவர்

✔குடும்பத் தலைவர் முழுக் கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தையும் ஒரே மகனுக்கு தானமாக வழங்க முடியாது

✔மற்ற கூட்டுரிமையாளர்களின் சம்மதமின்றி செய்யப்பட்ட தானம் செல்லாது

✔செல்லாத தானப் பத்திரத்தை தனியாக ரத்து செய்ய தேவையில்லை

✔மேல்முறையீட்டில் புதிய வழக்கை உருவாக்கும் வகையில் கூடுதல் ஆவணங்களை தாக்கல் செய்ய முடியாது

என்று கூறி, கீழமை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பை உறுதிப்படுத்தியது. ஆனால், கூட்டுரிமையாளர் அல்லாத ஒருவரை

நீக்கியதால், மனுதாரரின் பங்கு 1/7 இலிருந்து 1/6 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

S.A.No.16 of 2014

Murugan Asari Vs Chinnammal

Date : 12.02.2026

Coram : Dr.Justice A.D.Maria Clete

Citation: 2026 (2) CTC 227

#15#

தந்தையின் கடனுக்காக நீதிமன்ற ஏலத்தில் விற்கப்பட்ட கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தில், மகன்கள் பின்னர் நேரடியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா? மேலும், நீதிமன்ற ஏல விற்பனையை ரத்து செய்யாமல், "எங்களுக்கு இன்னும் பங்கு உள்ளது" என்று கூற முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, இந்து சட்டத்தில் மகன்களின் "பித்ரு கடன் பொறுப்பு" என்ற கொள்கை, தந்தையின் தனிப்பட்ட கடனுக்காக கூட கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தில் மகன்களின் பங்கு விற்கப்படுமா, நீதிமன்ற ஏல

விற்பனையின் சட்ட விளைவு என்ன, மேலும் அந்த ஏலத்தை சவால் செய்யாமல் வெறும் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா என்பதைக் குறித்து மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், ராம நாவிதன் என்பவரின் பூர்வீகச் சொத்து அவரது இரண்டு மகன்களான கருப்ப நாவிதன் மற்றும் சின்ன கருப்பனுக்கு வந்தது. பின்னர் சின்ன கருப்பன் தனது பாதிப் பங்கை கருப்பண்ணன் என்பவருக்கு விற்றுவிட்டார். கருப்ப நாவிதனின் மகன்களான ராஜு மற்றும் மணி ஆகியோர், அந்தச் சொத்து கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்பதால் தங்களுக்கும் பங்கு உண்டு என்று கூறி பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர்ந்தனர்.

மனுதாரர்களின் முக்கிய வாதம் என்னவெனில், அவர்கள் சிறுவர்களாக இருந்தபோது நடந்த நீதிமன்ற ஏல விற்பனை தங்களை கட்டுப்படுத்தாது; மேலும் அவர்கள் நீண்டகாலமாக சொத்தில் வசித்து வந்ததால், எதிர்மறை உடைமையாலும் உரிமை பெற்றுவிட்டோம் என்பதாகும்.

இதற்கு எதிராக, பிரதிவாதிகள், கருப்ப நாவிதன் தனது கடனுக்காக சொத்தை அடமானம் வைத்தார்; பின்னர் கடனை திருப்பிச் செலுத்தாததால் வழக்கு தொடரப்பட்டு, நீதிமன்ற ஏலத்தில் அவரது குடும்பத்தின் பாதிப் பங்கு விற்கப்பட்டது என்று வாதிட்டனர். அந்த ஏல விற்பனை சட்டப்படி உறுதி செய்யப்பட்டு, ஏல வாங்கிய முத்துசாமி கவுண்டர் சொத்தின் உரிமையாளர் ஆனார் என்றும் கூறப்பட்டது.

மேலும், மனுதாரர்கள் நீதிமன்ற ஏல விற்பனையை ரத்து செய்யவோ அல்லது அது தங்களை கட்டுப்படுத்தாது என்று அறிவிக்கவோ எந்த நிவாரணமும் கேட்காமல், வெறும் பாகப்பிரிவு வழக்கு மட்டும் தொடர்ந்துள்ளனர்; எனவே வழக்கு தக்கதல்ல என்று பிரதிவாதிகள் வாதிட்டனர்.

விசாரணை நீதிமன்றம், தந்தையின் கடனுக்காக நடந்த நீதிமன்ற ஏல விற்பனை மகன்களையும் கட்டுப்படுத்தும்; ஏலத்தை சவால் செய்யாமல் வெறும் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர

முடியாது என்று கூறி வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது. ஆனால் முதல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், ஏல வாங்கியவர் 12 ஆண்டுகளுக்குள் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடரவில்லை; எனவே அவரது உரிமை அழிந்து-விட்டது என்றும், மனுதாரர்கள் எதிர்மறை உடைமையால் உரிமை பெற்றுவிட்டனர் என்றும் கூறி மனுதாரர்களுக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு வழங்கியது.

இந்த தீர்ப்பை எதிர்த்து தொடரப்பட்ட இரண்டாம் மேல்முறையீட்டில், உயர்-நீதிமன்றம் இந்து சட்டத்தின் முக்கிய கொள்கைகளை விரிவாக ஆய்வு செய்தது.

நீதிமன்றம் முதலில், "பித்ரு கடன் பொறுப்பு" என்ற இந்து சட்டக் கொள்கையை விளக்கியது. அதன்படி, தந்தையின் கடன் ஒழுக்கக்கேடான அல்லது சட்டவிரோத நோக்கத்-திற்காக பெறப்படாதவரை, மகன்-களின் கூட்டுரிமைப் பங்கும் அந்தக் கடனை செலுத்த பொறுப்பாகும் என்று கூறப்பட்டது.

இதற்காக, Privy Council வழங்கிய Hunooman Persaud Panday Vs Mussumat Babooee Munraj Koonweree, Girdharee Lall Vs Kantoo Lall, Mussamut Nanomi Babuasin Vs Modun Mohun ஆகிய தீர்ப்புகளையும், உச்சநீதிமன்றத்தின் Pannalal Vs Naraini, Sidheshwar Mukherjee Vs Bhubneshwar Prasad Narain Singh, Faqir Chand Vs Sardarni Harnam Kaur போன்ற முக்கிய தீர்ப்புகளையும் நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது.

நீதிமன்றம் தெளிவாகக் கூறியது: தந்தையின் முன்னிருந்த கடனுக்காக நடந்த நீதிமன்ற ஏல விற்பனை, தந்தையின் பங்கையே அல்ல; மகன்களின் கூட்டுரிமைப் பங்கையும் கட்டுப்படுத்தும். அந்தக் கடன் ஒழுக்கக்கேடானது என்று மகன்கள் நிரூபிக்காதவரை, ஏல விற்பனை செல்லுபடியாகும்.

மேலும், ஏல விற்பனை நடந்த பிறகு, அந்தச் சொத்து கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தாக anymore தொடராது; உரிமை முழுமையாக ஏல

வாங்கியவரிடம் சென்றுவிடும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதனால், மனுதாரர்கள் முதலில் நீதிமன்ற ஏல விற்பனையை "செல்லாது", "சட்டவிரோதம்", அல்லது "தங்களை கட்டுப்படுத்தாது" என்று அறிவிக்க கோர வேண்டியது அவசியம் என்றும், அப்படிச் செய்யாமல் நேரடியாக பாகப்பிரிவு கேட்க முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

நீதிமன்றம் மேலும், "விற்பனையை புறக்கணித்துவிட்டு பாகப்பிரிவு கேட்பது" சட்டப்படி அனுமதிக்கப்படாது என்று கூறியது. ஏனெனில், ஏல விற்பனை செல்லுபடியாக இருக்கும் வரை, மனுதாரர்களுக்கு அந்தச் சொத்தில் உரிமையே இருக்காது என்று நீதிமன்றம் விளக்கியது.

இதற்கிடையில், மனுதாரர்கள் முன்வைத்த எதிர்மறை உடைமை வாதத்தையும் நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. எதிர்மறை உடைமையை நிரூபிக்க, திறந்த, தொடர்ச்சியான, பகைமையான உடைமை நிரூபிக்க வேண்டும்; ஆனால் மனுதாரர்கள் தாக்கல் செய்த ஆவணங்கள் வழக்கு தொடங்கிய பிறகு உருவாக்கப்பட்டவை; எனவே அவற்றை நம்ப முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

மேலும், "நாங்கள் கூட்டுரிமையாளர்கள்" என்று கூறிக்கொண்டே, அதே நேரத்தில் "எதிர்மறை உடைமையால் உரிமை பெற்றோம்" என்று கூறுவது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட நிலைப்பாடுகள் என்றும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

முதல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் கூறிய "ஏல வாங்கியவர் 12 ஆண்டுகளுக்குள் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடராததால் உரிமை இழந்தார்" என்ற கருத்தையும் உயர்நீதிமன்றம் கடுமையாக விமர்சித்தது. ஏல விற்பனையால் உரிமை ஏற்கனவே மாற்றப்பட்டுவிட்ட நிலையில், ஏல வாங்கியவர் தனியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் கூறப்பட்டது.

இறுதியாக, உயர்நீதிமன்றம் மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை உறுதிப்படுத்தியது:

✓தந்தையின் முன்னிருந்த கடனுக்காக மகன்களின் கூட்டுரிமைப் பங்கும் விற்கப்படலாம்

✓அந்தக் கடன் ஒழுக்கக்கேடானது என்பதை மகன்களே நிரூபிக்க வேண்டும்

✓நீதிமன்ற ஏல விற்பனை செல்லுபடியாக இருக்கும் வரை, சொத்து கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தாக தொடராது

✓ஏல விற்பனையை சவால் செய்யாமல் வெறும் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியாது

✓கூட்டுரிமை உரிமை கோரிக்-கையுடன் எதிர்மறை உடைமை வாதம் ஒன்றாக செல்லாது

✓எதிர்மறை உடைமையை நிரூபிக்க தெளிவான மற்றும் தொடர்ச்சியான ஆதாரம் அவசியம்

என்று கூறி, முதல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ரத்து செய்து, விசாரணை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை மீண்டும் அமல்படுத்தியது. இதனால், பாகப்பிரிவு வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு, ஏல வாங்கியவர்களின் உரிமை உறுதி செய்யப்பட்டது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

S.A.Nos.713 & 714 of 2000

Karuppanan Vs Raju

Date : 12.11.2025

Coram : Justice V.Lakshminarayanan

Citation: 2025 (6) CTC 665

ஜூலை 2026
இரண்டாம் பதிப்பு
(Issue 2 / 2)

மாதம் இருமுறை வெளியீடு

LIS MEME

(A TAMIL LEGAL DIGEST)

இந்தப் பதிப்பை படித்தமைக்கு நன்றி!

உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் உச்சநீதிமன்றத்தின் முக்கிய தீர்ப்புகளை எளிய தமிழில், அனைவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் வழங்குவதே LIS MEME-ன் நோக்கம்.

சட்ட அறிவை சுவாரஸ்யமாகவும், நினைவில் நிற்கும் வகையிலும் கொண்டு செல்லும் ஒரு சிறிய முயற்சி இது.

- புதிய தீர்ப்புகள்
- புதிய சட்டக் கேள்விகள்
- புதிய சட்டக் கோட்பாடுகள்
- புதிய MEME-கள்

மாதம் இருமுறை —
தொடர்ந்து படியுங்கள், பகிருங்கள்!

எங்களுடன் இணையுங்கள்

Facebook
Budding Lawyers

Instagram
@SATTAUDHAVI

Website
www.sattaudhavi.com

LIS MEME — ஆன்லைனில் இலவசமாக கிடைக்கும்
Facebook • Instagram • www.sattaudhavi.com வழியாக பகிரப்படும்

"சட்டம் தெரிந்தால் வாழ்க்கை எளிதாகும்;
MEME பார்த்தால் சட்டம் மறக்காது!"